JURNALUL® S.F.

Nr. 28 Săptămînal de science-fiction ■ 16 pagini ■ 75 lei

Ovidiu RUȚĂ

Victor MARTIN

John D.

MAC DONALD

Petrică SÎRBU

Darius LUCA

Florin MUNTEANU

Ursula

K. Le GUIN

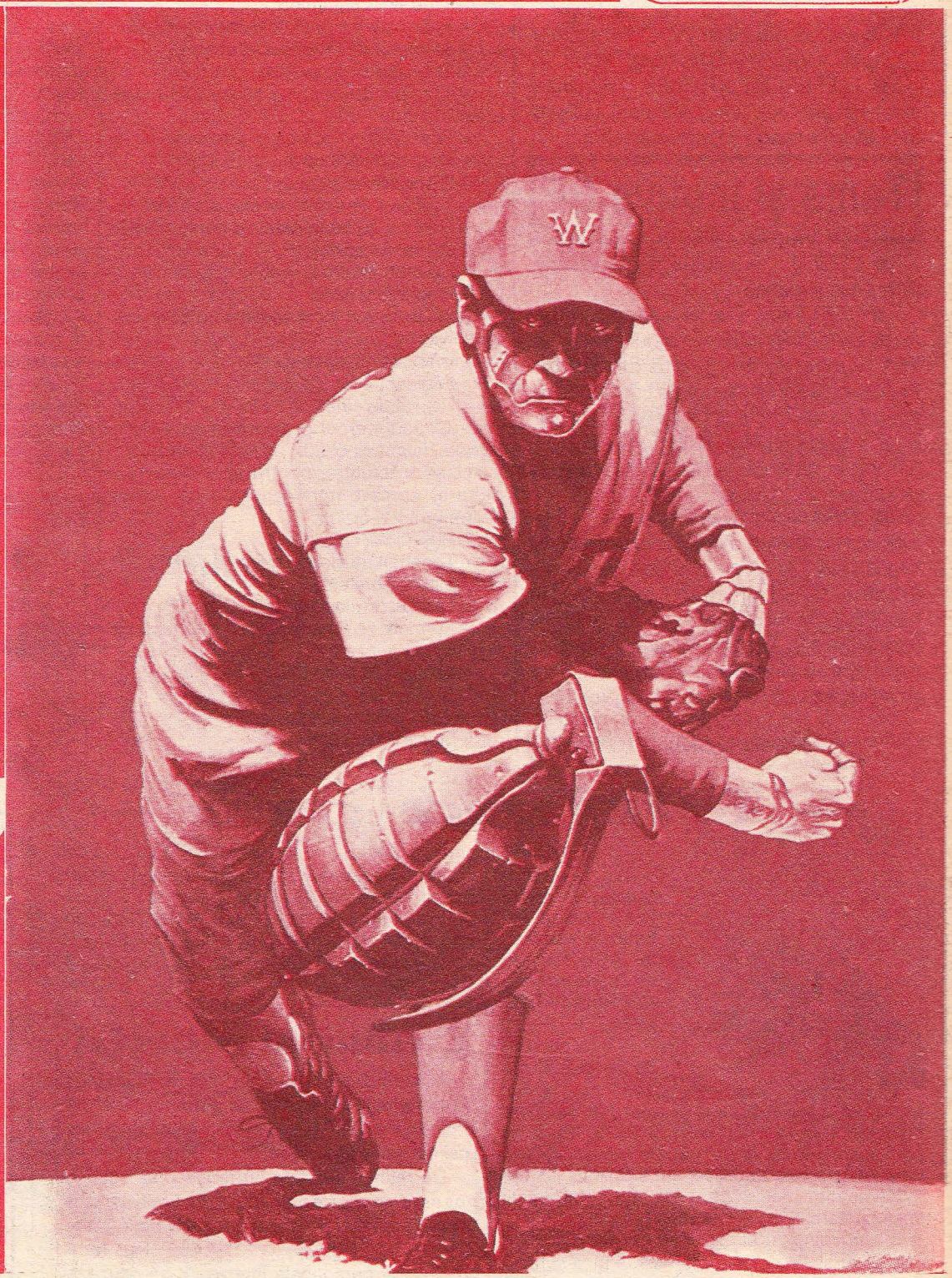

UN IMPERIU ÎNTR-O REPUBLICĂ

Primul săptămînal de cultură ştiinţifico-fantastică din România

● DIAVOL (SATANA) personaj al mitologiei infernale creştine, caracteristic literaturii fantastice. Apare totuşi şi în unele proze fantastice ale lui *James Blish*, unde diavolul declanşează şi ia parte directă la judecata de apoi prezentată sub forma celui de al trei-lea război mondial, lipsite de atributele „tradiţionale", diavolul şi creaturile sale utilizează tehnici militare de vîrf şi negociază ca nişte diplomaţi inflexibili „capitularea"omenirii.(*FAUST, ALEPH, ZERO).* In alte naraţiuni „diavolul" este un *temponaut* nimerit între populaţiile primitive din istoria umanităţii (V. Colin *ULTIMUL AVATAR AL LUI TRISTAN*).

● DIFFERENT STORIES – denumire sinonimă pentru „science-fiction" utilizată în SUA în perioada „sf. arhaică".

Teme şi motive SF

● DUBLU – rezultatul duplicării unei fiinţe (vezi şi clonaj).

● DISTOPIE – vezi Antiutopie

● DOC SAVAGE – eroul seriei de 181 episoade, imaginate de *Kennth Robeson* şi reluat ulterior de Lin Carter, tip al supraomului, este dotat cu o forţă herculiană, posedă un braţ „rotitor" şi este invulnerabil la gloanţe (i se spune omul de bronz).

● DRAGON1. monstru fabulos, închipuit cu gheare de leu, aripi de vultur şi coadă lungă de şarpe 2.specie de şopîrlă arbolricală. În sf apare mai ales în naraţiunile „heroic fantasy". In romanul lui Jack Vance – „Dragon Masterrs" dragonii sînt o specie gînditoare extraterestră, care se află în luptă cu omul pentru supremaţie.

(va urma)

Mihaela şi Cristian IONESCU

Obiecte imposibil de imitat

Asemănarea dintre noi şi englezi, este că noi spunem absurdităţi pe care ei le transformă în practică. De exemplu: automobilul de teren cu roţi triunghiulare depăşeşte prin design Dacia noastră cu bretele sau Oltcitul cu 4 volane.

În contextul revoluţiei tehnico-ştiinţifice şi noii revoluţi agrare, au fost omologate şi au intrat în producţie de serie, urmînd ca aceastea să fie livrate şi populaţiei, următoarele obiecte de strictă utilitate:

– Aparat de fotografiat cu detonator.
– Ştergător de picioare cu rulmenţi.
– Sperietoare de muşte.
– Maşina de separat năutul din cafea „Derby".
– Trompetă cu încărcător şi repetiţie.
– Maşină de citit cărţi.
– Clepsidră cu suzetă.
– Fierbător de cafea pentru ondulat părul.
– Cuţit cu 10 lame paralele pentru tăiat o pîine din două mişcări.
– Elevator pentru tineret.
– Plăcintă cu ceas.
– Maşină de mîncat seminţe cu schimbător de viteze.
– Umbrelă cu sonerie.
– Frigider cu ferestruică.
– Rîşniţă de cafea cu ceas.
– Ceasul-cercel prezintă avantajul că tinerele doamne pot auzi un ticăit continuu.

Uşa cu ferestre, pentru apartamente - debara, permite împuşcarea a doi iepuri dintr-o lovitură.

– Puşculiţă - calorifer.
– Tonomat de idei cu monede de 5 lei.
– Mină cu bretele.
– Chiloţei cu clopoţei.
– Fermoar tip Grabner; tragi de unul şi se deschid toate.
– Autogunoieră tip CSI pentru gunoi.
– Semănătoare cu ciini.
– Pistol pentru stîngaci.
– Menghină cu dinţi.
– Deschizător de gusturi.
– Telefax cu microunde.
– Săgeată autobifurcabilă.
– Dublu - casetofoane roşii şi color.
– Televizor cu lumină neagră; acesta vă face să vedeţi negru în faţa ochîlor. Televizorul cu microunde vă prăjeşte carnea într-un minut; nu se ştie în care.
– Piine care nu face firimituri.
– Maşină de ridicat mîna. Aceasta se găseşte în Piaţa Parlametară.
– Paharul-clepsidră permite petrecerea într-un mod foarte vesel a timpului liber. Înlocuitor în curs de omologare: sticla cu ceas.

O.S.I.M.-ul vă mulţumeşte pentru atenţie, cu specificare: obiectele se vînd şi cu plata în rate, fără a vă mai obliga la abonament la revista „Ştiinţă şi tehnică" sau revista pentru hidro-amelioraţii. De asemenea, vă recomandă o raţionalizare de ultimă oră: folosirea a trei tramvaie pe patru linii paralele, cu utilizarea economicoasă a spaţiului din mijloc, şi o serie de mijloace auto pentru automasaj.

Resursele de energie sînt măsurate; noi le măsurăm. Dacă vă lăsaţi maşina la soare, vă crapă vopseaua, dar vi se încarcă bateria.

Studenţii de la mecanică ne-au propus, de asemenea, halba de bere pentru siamezi şi targa autopropulsată. Aşteptăm şi provincia cu idei despre tractoare.

Victor MARTIN

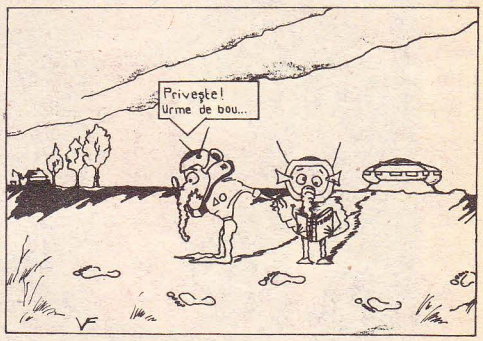

— Ultima oră —

○ Pe 16 iulie a.c., la Timişoara, va avea loc o nouă întîlnire a membrilor ARS Fan, în vederea pregătirii Euroconului 1994.

○ In perioada 30 iulie–11august, la Cernavodă, va avea loc Tabăra Internaţională de sience-fiction ATLANTIKRON 1993. Taxa de participare de 2.5oo lei trebuie trimisă pînă la data de 10 iulie pe adresa: str. 9 Mai, bl. C1,ap. 6, Cernavodă, cod 8625, Felix Moga. Informaţii suplimentare la tel: 091/237824.

○ Incepînd cu numărul acesta, JSF publică gratuit adresele celor ce doresc să facă schimb de cărţi, sau să corespondeze pe teme sf. (Inclusiv anunţuri matrimoniale):

○ Constantin Jurcuţ – şi Lucian Dănilă caută colaboratori-scenarişti- pentru realizarea unor benzi desenate ○ Cherchelus Marian str. Gospodăriei nr. 8, loc Palozu Mare, Constanţa cod 8732, doreşte să corespondeze pe teme sf. Eventual să înfiinţeze un cenaclu în Constanţa.

Eveniment editorial

În curînd, pentru prima dată în România: *„Enciclopedia Fenomenelor Paranormale" de Brian Inglis.* O lucrare de referinţă ce nu poate lipsi din nici o bibliotecă.

De reţinut: cei care nu reuşesc să intre în posesia primei ediţii (cu tiraj limitat), pot adresa comenzi pentru ediţia a II-a pe adresa: CP 76–161 Bucureşti – 77.450. Pot face comenzi şi persoanele interesate să difuzeze lucrarea.

JURNALUL® S.F.

Editat de: INTACT

CORPORAŢIA INTACT PENTRU CULTURĂ ŞI ARTĂ

Colectivul de redacţie:
Adrian BĂNUŢĂ *(Redactor şef)*, Marius ALECU, Nicolae ARITON, Lucian BĂBEANU, Ionuţ BĂNUŢĂ, George CEAUŞU, Ştefan GHIDOVEANU, Nicu GECSE, Mircea Liviu GOGA, Adrian IONESCU, Cristian IONESCU, Dănuţ IVĂNESCU, Victor MARTIN, Florin MUNTEANU, Mircea NAIDIN, Mihai Dan PAVELESCU, Dan POPESCU, Victor STOICA, Caius STANCU *(Redactori)*

Adresa redacţiei:
Şos. Bucureşti-Ploieşti 25-27; sector 1, Bucureşti tel. 3.12.71.35; fax. 3.12.99.44

Ovidiu - Gheorghe RUȚA

Defecțiune temporară

Coborî grăbit scările blocului. Odată ajuns afară, trase cu putere în piept o cantitate enormă de aer îmbîcsit, ca un scufundător care se pregătește de imersiune. Se aruncă apoi în șuvoiul de oameni de pe trotuar, lansîndu-se într-un slalom care cerea dexteritate, rapiditate, promptitudine, capacitate reptiliană de mlădiere, dar și nervi care să suporte să fie puși la încercare atunci cînd în spațiul creat brusc între doi pietoni, pe care ar fi putut să-l ocupe el, înaintînd cu încă un pas în marșul uniform al mulțimii, se insinua cîte un bătrînel ramolit, abia tîrîndu-se și foarte dificil de ocolit, sau cîte un tinerel imberb cu plete lățoase, cu mîinile înfundate pînă la coate în buzunare, dezabuzat, tîrîndu-și plictisul după el cu o viteză de melc. Și mai era și servieta, în care în aceste condiții părea o prelungire rigidă și artificială a corpului special creată pentru a se izbi de cei din jur și pentru a-i stînjeni mișcările, obligîndu-l de cele mai multe ori să-și domolească pasul la lentoarea exasperată a mulțimii. Ocoli o madamă planturoasă care abia își urnea kilogramele de cărnuri concrescute monstruos, dar apoi, cînd să se strecoare printre doi indivizi care lăsaseră puțin spațiu între ei, aceștia se apropiară brusc și cu toate că reușise să-și strecoare corpul printr-o pătrundere cu umărul înainte, servieta/ geanta diplomat/ îi rămase prinsă/ i se înțepeni/ între cei doi/ între cei doi/ bărbați/ bărbați./ O smuci/ Trase de ea/ puternic,/ cu forță,/ reușind s-o smulgă/ reușind să o extragă/ dintre cei doi,/ dintre cei doi,/ după care/ după care/ bolborosi un „Scuzați",/ șopti abia auzit un „Pardon" din vîrful buzelor,/ cînd deodată/ cînd deodată/ rămase stană de piatră/ încremenit,/ șocat/ siderat/ de realizarea/ de conștientizarea/ a ceea ce i se întîmpla/ a ceea ce se petrecea cu el./ Se simți/ Se simți/ șters în trecere/ atins/ de corpurile celor care treceau pe lîngă el/ de trupurile celor care-l depășeau/ și auzi/ și recepționă/ ca prin vis/. ca prin vis./ două-trei/ cîteva/ proteste/ remarci iritate:/ „Ce te-ai oprit/" De ce v-ați oprit/ dom'le/ domnule/ în mijlocu'/ în mijlocul/ trotuarului?!/ „trotuarului?!"/ apoi/ apoi/ își mișcă picioarele/ își puse picioarele în mișcare/ în mod mecanic/ în mod mecanic,/ lăsîndu-se purtat/ de mulțime/ de mulțime/ Umblă aiurea/ Rătăci pe străzi/ multă vreme/ îndelung/ răscolit/ bulversat/ de ceea ce se petrecea cu el/ de ceea ce i se întîmpla/ minunîndu-se/ mirîndu-se/ că ceilalți nu văd/ că ceilalți nu remarcă/ ce se petrece cu el/ ce i se întîmplă/ Era ceva/ de neînțeles/ incomprehensibil/ și în același timp/ și totodată/ înfricoșător/ angoasant/ și pe care mintea/ pe care creierul/ obosit de toată acea vîltoare/ extenuat probabil de Acel vertij/ de imagini care năvăleau una după alta/ de imagini alternante/ nu putea să-l explice/ nu putea să îl explice/ Pîn' la urmă/ În cele din urmă/ se afundă într-o crîșmă/ intră într-un bar/ se înfipse în fața tejghelei/ se așeză pe unul din scaunele înalte/ și ceru o vodcă/ și comandă un whisky sec/ După ce dădu pe gît/ După ce consumă/ mai multe pahare/ mai multe whisky-uri/ amețindu-se în toată legea/ grizîndu-se binișor/ fu în stare/ fu capabil/ să caute o explicație/ să caute o explicație/ pe care o găsi/ care-l izbi/ într-o clipită/ ca o revelație/ și pe care/ și pe care/ deși era aiurea/ cu toate că era fantezistă/ se apucă/ începu să i-o înșire/ să i-o expună/ vecinului său/ vecinului său întîmplător/ de pahar,/ de pahar,/ ca și cum așa ar fi scăpat/ ca și cum astfel ar fi transferat asupra celuilalt/ de o parte din chin/ o parte din povara a ceea ce i se întîmpla/ „Bă, să știi/" Știți/ îi ca la cinema/ e ca la cinematograf/unde la filmul pă care îl vezi este niște pauze/ unde la proiecție există niște întreruperi/ între imagini/ între fotograme/ da'n pauzăle alea nu ie întunecat ecranu',/ dar acele pauze nu sînt lipsite de imagini/ da'-i ca și cum s-ar vedea în pauzăle acelea un alt film,/ ci e ca și cum în acele pauze ar fi proiectat un alt film,/ ca să nu rămînă loc gol/ concomitent cu celălalt, dar cu imaginile defazate corespunzător,/ și-i ca și cum o parte din ăi de să uită văd un film,/ astfel încît o parte din spectatori văd primul film,/ iară ăilalt' îl văd p'al doilea/ iar cealaltă parte îl vede pe-al doilea/ Și-i ca și cum io aș juca/ Și e ca și cum eu aș interpreta/ în amîndouă filmele-alea/ în ambele filme/ care se văd acolo/ proiectate/ fără ca ăi de să uită/ fără ca spectatorii/ să-și deie seama/ să realizeze acest lucru/ pintru că unii să uită la un film/ căci unii văd unul din filme/ iară ăilalți pă cel'laltu/ iar ceilalți pe cel de-al doilea!/ Dar celălalt/ Dar celălalt/ nu-l prea asculta/ nu-i acorda prea multă atenție,/ și dorind să-l facă să asculte/ și dorind să-i atragă atenția/ se dădu mai aproape/ se apropie mai mult de el/ dar acesta/ dar acesta/enervat/ exasperat/ se ridică în picioare/ se ridică/ și-i arse o palmă/ și-l lovi răsunător cu palma peste față, apoi îi întoarse spatele și plecă. Rămase o clipă încremenit, apoi își trecă cu palma obrazul care-l ustura, și, ca și cum palma aceea l-ar fi trezit la realitate, privi în jur, înregistrînd mirat imaginile locului în care se afla, apoi căută pe dibuite geanta diplomat, o apucă, sări ca ars de pe scaunul de la bar, făcu o încercare nereușită de a-și aranja hainele elegante aflate într-o vădită neorînduială, după care părăsi localul grăbit, clătinîndu-se ușor.

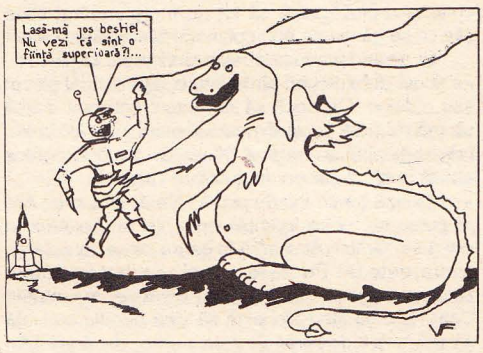

Aerul rece al serii îi mîngîie fața, înviorîndu-l puțin. Încercă să-și dea seama ce i se întîmplase, dar frînturile de amintiri care-i reveneau din memoria ceasurilor anterioare erau compuse dintr-un amestec halucinant de stări confuze și imagini neclare, rezultatele mai mult ca sigur din excesul bahic în care se aventurase în mod inexplicabil. Și le alungă din minte, însoțind efortul necesar operației cu un gest categoric din mînă. Apoi făcu semn unui taxi. Urcă. „22, Leighton Street", indică el adresa, încheind cu o șoaptă din care la urechile șoferului ajunseră abia niște murmure nedeslușite: „Să mă ia naiba dacă am să mă mai îmbăt vreodată în halul ăsta!"

TIPARUL EXECUTAT LA TIPOGRAFIA
INTACT
Director tehnic:
Eustatiu BĂLAN
Reclamă, publicitate, difuzare:
Titus GUVIR - tel. 3.12.93.66
Tehnoredactare computerizată:
Sorin STOIAN
Montaj offset:
Simona CRAIOVEANU
Aurel DRAGOMIR

Acest săptămînal face parte din rețeaua națională a publicațiilor
JURNALUL ®
Director:
Dan DIACONESCU
Redactor șef:
Marius TUCĂ

Remember

DEBUT

Cine ar fi recunoscut acum 2040 ani aparatul din mîinile mele? Era un banal aparat de fotografiat – model mai vechi dar eficient – cu un teleobiectiv nu prea puternic, și cam atît dacă nu punem la socoteală și cureaua aparatului.

Vă întreb cine ar recunoaște un aparat foto acum 2040 ani pentru că... Am făcut parte din colectivul care a reușit să pună la punct mult visata metodă a întoarcerii în timp, și cum era și firesc, toți cei din colectiv ne-am acordat privilegiul de a executa cîte o „excursie".

Am acordat prioritate colegilor mai în vîrstă – asta și pentru a verifica încă o dată aparatele pe ei – și pentru a șaptea „Expediție" am ales momentul RĂSTIGNIRII.

Ceilalți colegi au revenit teferi și nevătămați, cu o grămadă de fotografii din diferite perioade ale istoriei, mulți începînd deja să demoleze o parte din vechile mituri.

Nu aveam astfel de ambiții dar mitul răstignirii mă atrăgea prea mult pentru a rata ocazia.

Ajung în Israelul de acum 2040 ani, nu nimeresc la „proces" nici Golgota dar prind momentul culminant: CRUCIFICAREA.

Eram absorbit de „Pregătirile" ce se făceau, fotografiam fără nici o reținere, nimeni nu-mi dădea nici o atenție, dar asta nu m-a împiedicat să observ la un moment dat un bătrînaș zdrențuros și murdar. Însă cu o privire care nu se prea potrivea cu portul – și care încet dar sigur se apropia de mine, urmărindu-mi orice mișcare.

Am intrat în panică, și deja mă pregăteam să mă întorc dacă tipul s-ar fi dovedit periculos. L-am lăsat să se apropie, m-am făcut că nu-l observ, dar spre surprinderea mea, mizerabilul îmi face un semn discret cu mîna, se apropie și mai mult, și-mi spune:

– Colega, nu ai un film în plus ???

Cristiantze ZECIU

File din istoria modernă a literaturii SF anglo-saxone

3. La șase luni după apariția romanului The Second Deluge, în ianuarie 1912, The Cavalier publica un alt succes al anticipației: Darkness Ans Dawn, de George Allan England, retipărit în august 1940, în Famous Fantastic Mysteries, de fiecare dată cu același succes de public.

În anul 1932, într-un articol autobiografic, publicat în Argosy, George Allan England declara: „Sînt născut în Nebraska, în anul 1877. Tatăl meu era ofițer, copilărind astfel în diverse posturi militare. Cel care m-a ajutat să debutez în literatură este Bob Devis , de la Munsey Magazins. Într-o zi m-a invitat la o partidă de canotaj pe lacul Maine. Mi-a sugerat semnarea unui contract pe cinci ani, în timp ce barca avea un tangaj amenințător. Cum nu știam să înot iar apa era foarte rece, am semnat. „Aceasta se întîmpla prin anul 1905, și de atunci nu m-am mai oprit din scris pentru Munsey Magazines".

England a murit în iunie 1936, fără a-și fi pierdut succesul la public.

Dacă în The Seconde Deluge, avem de-a face cu povestea lui Noe și a fiilor săi, în Darkness Ans Dawn sînt evocați Adam și Eva. Într-o zi, într-o fracțiune de secundă, toți locuitorii planetei noastre mor. După mai multe secole, o tînără, Beatrice Kendrick se trezește într-un zgîrie-nori din New York. La început crede că a fost doar leșinată, dar constată că totul în jur este putred și ruginit. Propria îmbrăcăminte se transforma într-o grămăjoară de pulbere, rămînînd complet goală într-un decor de coșmar. Disperată, tînăra alerga prin birourile firmei unde fusese angajată secretară, dar totul este pustiu și desolant. Ajunge și în biroul șefului de serviciu, Allan Stern, care se afla în aceiași stare de „animație suspendată", și care își revine încet la viață.

Noii Adam și Eva încep să-și organizeze viața căutînd arme, haine și hrană. Creaturi degenerate, jumătate oameni, jumătate maimuțe, încearcă să-i captureze. Reușesc să scape, și la sfîrșitul romanului, părăsesc Manhattan-ul pentru a se stabili pe malul unui rîu, îndrăgostiți unul de celălalt. Spiritul cărții este cu totul altul față de cel al operei lui Garett P. Servis (The Seconde Deluge), dragostea are un loc preponderent, chiar dacă nu întîlnim scene erotice, relația fizică este sugerată tot timpul.

Succesul romanului l-a obligat pe England să publice în ianuarie 1913 o continuare: Beyond the Great Oblivion, în care Allan și Beatrice întîlnesc alți supraviețuitori, devenind conducătorii acestora. Cîteva luni mai tîrziu apare și ultima parte a ciclului: Afterglow, în care monștrii ce apăreau în primul volum sînt exterminați iar civilizația reînvie. Pentru a elimina concubinajul în care trăiau cei doi, autorul îi căsătorește printre ruinele unei biserici, ascultînd ceremonia redată de un fonograf; imaginea făcînd furori la vremea ei.

Romanul se încheie cu cîteva fraze care ne prezintă crezul politic al autorului: „Văd o lume în care tronurile au dispărut iar regii au devenit pulbere. O lume în care aristocrația a pierit de pe Pămînt. Văd o lume fără sclavi: omul, în sfîrșit, liber..."

(va urma)

Traducere de Nicolae C. ARITON

Degeaba,... plecase

motto

„Nu mor caii cînd vor cîinii"

Există prin spațiu tot felul de lucruri (zburătoare, rotitoare, plutitoare, etc...) care, ar fi mai puțin importante dacă, într-adevăr n-ar exista. Printre ele Astronava „Taurus" împreună cu „trubadurii spațiului", cum au fost numiți, la plecare, cei trei călători: Max – trimis special al Hanilor, Cici – mecanic de bord și Alex minunatul astronaut. Aleși ca „cei mai cei" cei trei au fost trimiși să-și caute semenii într-o inteligență prin alte sisteme solare. Zodiacul le era însă nefast tuturor. De cînd căutau n-au reușit să găsească o specie cît de cît inteligentă (ca și a lor, de exemplu). Un fel de insecte pe C111, niște tripede blănoase pe CL4 și tot felul de alte drăcovenii inimaginabile. Însă le lipsea inteligența. Ca de obicei în apropierea unei planete Alex își luă interminabilele bomboane „Bonibom" se așeză pe cubul „G" și-și începu academica discuție cu Max.

– Max! Eu m-am plictisit să mă tot plimb aiurea după ce caută cretinii ăia de la centru! Ce-ar fi să ne întoarcem acasă?

– Cai verzi pe pereți! sosi prompt răspunsul lui Max.

– Ce-ai spus, ciuli urechile Alex crezînd că nu a auzit bine. Adică după atîția ani în spațiu zi de zi împreună, și el cum vorbește cu mine.

– Am spus „cai verzi pe pereți" zise Max accentuînd fiecare cuvînt.

Așa se spune la noi cînd cineva spune prostii. Să lăsăm astea. Ne apropiem de CL13.

– Poate găsim ceva aici, spuse Alex, cu gura pînă la urechi. Ca de obicei cînd Alex trebuia să coboare pe o planetă zîmbetul i se lungea pînă la urechi și-l ținea tot așa pînă la plecare. Atunci ca prin minune îi dispărea!. Deh, e ereditară chestia...

– În cinci minute intrăm pe orbita planetei. Alex, ca de obicei cobori cu modulul și studiezi terenul. Sper să ne aduci ceva reprezentativ. Gata. Ești liber!

Așa era Max ăsta. la asta, fă aia... Și ce dacă era șef pe navă, nu putea să se adreseze frumos? După atîția ani! Un pic de respect totuși! Intrarea pe orbită s-a făcut fără probleme. Alex își luă costumul spațial și, fără să mai comenteze, intră în modul.

– Succes, îi ură ca de obicei Max și Cici la plecare.

Sigur că da! Ei să stea pe navă și eu să cobor pe fiecare planetă. Fără mine, ei nu ar avea nici un rost! Ar putea să-mi facă chiar și o plecăciune că tot nu m-aș supăra. Cine știe ce se găsea pe noua planetă! Dacă păștea ceva?

Și acum își aduce aminte cînd soția, la plecare, i-a spus: „Iubitul meu să te întorci așa cum ai plecat sau... deloc. Or, decît să mă întorc schilodit acasă să mă rîdă toți copiii din cartier mai bine călătoresc prin stele pînă la Tragicul Sfîrșit. Cu toată frica Alex apăsă butonul galben de decolare zîmbind.

Aterizează pe un loc de piatră. Afară, întuneric. Aici ar putea să mi se întîmple orice, își spuse Alex în sinea sa. Grăbit, Alex intră în gaura ce se contura pe piatra netedă. Pe niște rafturi, pachete prăfuite zăceau în uitare. Cică să iau ceva reprezentativ! Doar nu o să stau aici pînă să vină nu știu ce ființă să mă schilodească! Și asta numai de dragul lui Max. Zîmbind, Alex luă primul pachet de pe primul raft, îl duse la modul și decolă în grabă.

Bine c-am scăpat teafăr! Max cunoștea toate modurile de comnicare între ființele inteligente. Acum în fața pachetului nu se afla în fața a ceva nou! Era ceva banal.

– Vedeți, zise Max cu voce autoritară, către Alex și Cici care stăteau curioși lîngă el. La noi chestiile astea se numesc reviste. Aici scriu ființele despre ceea ce gîndesc ele. Vom vedea ce gîndesc și vom ști ce grad de inteligență au!

Iar făcea pe înțeleptul Max ăsta! De parcă noi n-am ști ce-s astea. Cică el e mai deștept că de aia a fost trimis în spațiu etc, etc... Luă un teanc de reviste și-i tăie ața cu dinții. Să vedem:

Monștrii din spațiu au murit de dtt

Extratereștrii pot fi vizitați la Zoo

Oamenii – Cele mai inteligente ființe din univers

Marțienii – un bun îngrășămînt pt. gustoasele ciuperci „Champinion"

–Ei, întrebă Alex cu zîmbetul pînă la urechi. Max își luă harta spațială și-și îndeplini datoria. Planeta C113 avea acum prefixul „N" ceea ce însemna (în traducere liberă din limba hanilor) „nici o urmă de ființă inteligentă pe această planetă".

Deci, concluzionă Max, putem pleca mai departe. Nici aici n-am avut noroc. Sînteți liberi.

Sigur că da! Sîntem liberi! Gîndi Alex. Iar se considera Max ăsta mare deștept. În loc să spună și el un „Mulțumesc Alex că ai avut amabilitatea să cobori pe planeta C113 „el" „Sînteți liberi!" Se crede el inteligent da' nu e.

Alex – calul își luă pijamaua roz (care-i venea foarte bine peste pielea lui azurie) și intră în grajdul G să tragă un somn pînă la următoarea planetă.

Max – cîinele își luă costumul albastru și se duse la bibliotecă.

Cici – caracatița nu mai luă nimic și merse în sala motoarelor să conducă nava pe următoarea planetă.

Terra 1946

News – ziar de scandal:

„Ieri noapte a dispărut o bună pare din colecția de povestiri SF «Povestiri uluitoare» de la ultimul etaj al editurii «Viitorul». Nu se știe cine a comis această faptă. Paznicul susține că a văzut aterizînd noaptea un OZN pe acoperiș. Ajuns acolo a văzut un fel de cal care zîmbea într-una și ducea revistele cu el. După un timp s-a suit în OZN și a dispărut.

Bineînțeles că declarația paznicului nu poate fi decît o fantezie, dealtfel paznicul fiind beat turtă cînd a fost arestat de poliție"

Paul ABRUDAN

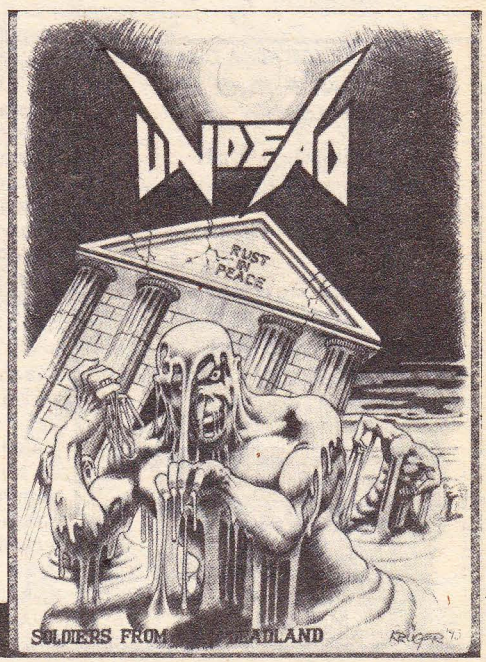

North side story

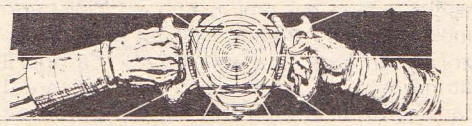

1. „E bine așa, tată?" Jo are fața roșie, curenții artificiali îi mîngîie spatele.

Cîțiva oameni din jurul parcului o privesc indiferenți, apoi își întorc fețele spre butoaiele în care ard rezidurile Gotlandului. Flăcările le desenează pe figuri tente grotești.

Simon își activează skatul, rezoluția imaginii crește, îi arată de la distanță uriașul puzzle închipuit de fetiță.

Lumina se schimbă, abia îi sesizezi trecerea spre o tentă mai puțin obositoare, curenții Studmann lucrează deasupra orașului dozînd-o, filtrează penetrarea radiației în limite suportabile.

Un „Turbo Shark" roșu vine cu viteză dinspre strada 46, șenilele îmbrăcate în plastifianți ușori fîșiie pe bitumul dizlocat al autostrăzii, noroiul se ridică în urma mașinii sărind gros peste clădiri. Oamenii tresar, văd mutrele reci ale celor doi BIO, bolidul se apropie în trombă cu aruncătoarele activate. În cîteva clipe strada rămîne pustie, oamenii se aruncă înnebuniți în găurile din fațadele caselor, trec prin vitrine în mări de cioburi, sîngele li se scurge șiroaie pe mîini și pe chip.

Simon observă tîrziu mobilul. Jo se întoarce nedumerită, simte nebunia care a cuprins oamenii, îi este frică.

Morgensen urlă de departe:

„Fugi dracului, Simon! Cară-te!"

Jo plînge, lacrimile aleargă de-a lungul obrajilor, adunîndu-se în barbă. Spaima îi crispează chipul. Stă cu mîinile pe lîngă trup, neputincioasă. Tremură.

„Jo!"

Simon aleargă cu pași mari, noroiul sare în părți la fiecare pas încetinindu-i mișcarea. Pămîntul vine cu repeziciune spre el, omul se întinde în clisa mustoasă, mușchii se crispează dezordonat.

„Fugi Jo! Fugi!"

„Turbo Shark" frînează lîngă lizieră, cei doi BIO ies cu plasele energetice în mîini, prind fetița și o tîrăsc spre mașină.

Simon urlă, se aruncă cu picioarele înainte, unul dintre atacanți se prăvălе sub impactul loviturii, are o mutră uimită cum stă între șenile, parcă nu-i vine să creadă că i s-a întîmplat așa ceva. Ochii albaștrii i se transformă în două fante subțiri, dure. Celălalt android rîde, fetița i se zbate în menghina pumnului. Cu mîna liberă lovește omul în plină față, Simon se prăbușește pe spate plin de sînge.

„Fi fericit că nu-ți atîrn o bilă de plumb între picioare", se strîmbă BIO, apoi face vînt fetiței prin ușa deschisă a mașinii, se așează la volan, motorul duduie turînd la maxim.

Celălalt BIO privește către om neștiind dacă să-i arunce în cap plasa energetică și să-l transforme într-o bilă de carne sau să-și înfingă mîna în măruntaiele lui.

„Lasă-l dracului, Jens. Hai odată!"

„Turbo Shark" întoarce pe loc și ia viteză.

Simon se ridică în coate, vede pumnii mici ai fetiței lovind în luneta mobilului, lacrimile i se usucă pe față, nici nu mai are putere să-și urle durerea.

„Iar ia-i visat pe nenorociții ăia?" Diva se întinde după pachețelul de „Dump", pielea i se întinde cîteva clipe, apoi revine flască. Femeia prizează direct din pachet.

„Vrei și tu?" zice o voce groasă.

Simon îi respinge mîna întinsă.

„E și un bun afrodisiac pe lîngă alte calități. M-a costat o groază!".

Bărbatul își șterge fruntea transpirată cu prosopul. Nu este atent la ce i se spune. Trecutul încă îl zguduie.

„M-asculți ce zic?" se ambalează ea. Sînii îi atîrnă ca două bile, închipuie mișcări halucinante.

Femeia se destinde, se așează concentrîndu-se la doza pe care o înfige în botul țigării. Fardul i s-a scurs de pe față, i-a îngroșat trăsăturile.

„Tu nici n-ai nevoie de afrodisiace", zîmbește Simon.

„Ba orice curvă are".

M.O. CORP... M... O... CORP... Lumina indigo a reclamei năvălește prin jaluzele, tulbură intimitatea camerei, o obosește. Simon stă cu ochii țintă în neoane, uriași șerpi îi colcăie în retine.

Jo se ridică și se apropie de glasvand. Plouă. Fîșii lungi, albicioase, se strecoară de-a lungul sticlei. Copacii par statui negre, dezgustătoare. Cîteva deratizatoare se plimbă pe alee înghițind bucățile de bitum.

„La mulți ani, Jo!" Vocea lui Simon îi umple gîndurile.

Tortul comandat la smuggler are trei etaje, în vîrf sînt zece lumînări și o fetiță într-o rochie lungă, albă. Simon are fața luminată, transfigurată de dragoste. Ursuleții de pluș se plimbă pe lîngă ei urlînd continuu: „Fi fericită, Jo!". Camera are mirosuri plăcute izul putregaiului s-a dus la etajele inferioare, lumina este strălucitoare, palpează totul în jur.

Brusc totul se întunecă, androizii îi strîng mîinile micuțe. Simon zace în noroi cu fața plină de noroi și sînge, urlă neputincios, Jo nu are putere să-l ajute.

Press enter to continue
Print file 4 and 5

PRAD apasă tasta și își răsucește corpul spre femeie.

„Ciudați mai sînteți voi", zice. Vocea sintetizată o face pe Jo să-și aducă aminte unde se află. „Sînteți ciudați, slabi și proști".

Pe Jo o înecă furia. Încearcă să-și smulgă plasturii care o racordează la analizatorul emoțional.

„Așa proști cum sîntem, v-am făcut pe voi".

„Interesantă experiența de adineauri". PRAD vorbește fără intonație. „Chiar acum printez a patra și a cincea filă. Ura este un sentiment care ar face un BIO mai puternic. În ziua cînd nu vom mai avea ce învăța de la voi, va apărea o a patra generație, care va recuceri orașul. Armatele voastre n-or să ne oprească". PRAD rîde, un rîs lugubru, înregistrat cine știe unde.

2. Skatul smugglerului stă arcuit spre spate, un tentacul hidos care se pierde sub gulerul pelerinei. Craniul este ras în jurul organului sintetic după maniera „baihili" a golanilor din carti.LMAN spînzurate de brîu. Ergii informaționali sclipesc sub pielea artificială a skatului în accesul spre creier.

Smugglerul zîmbește cu dinți de mistreț, are poza veșnică a bișnițarului care scoate bani și din urină.

„Un P403 costă ceva, omule", zice desfășurînd zîmbete. „Unii au alții nu. Să nu mă faci să-mi pierd timpul".

Simon are vocea obosită.

„Aș putea să-ți sucesc mutra la spate ca să te vezi în oglinda aia".

„Bine, nu te ambala", grohăie smugglerul. „Sînt un nenorocit dacă-ți cer șapte credite?"

„Ești". Pe Simon îl înecă furia. „Crezi că o să-ți plătesc atît?"

„Atunci bagă-ți un deget undeva".

Simon îi înfinge mîinile în gît, îl saltă de la pămînt pe pipernicit. Smugglerul dă ochii peste cap, spaima îl desfigurează.

„Lasă-l jos, frate".

Simon simte menghina care îi strînge umărul, se uită în sus la uriașul ciufulit, cu ochii injectați de furie. Lasă smugglerul la pămînt și se întoarce cu pumnii încleștați.

„Tu cine dracu mai ești?" zice printre dinți.

„Un goriloi, e bine? Uriașul

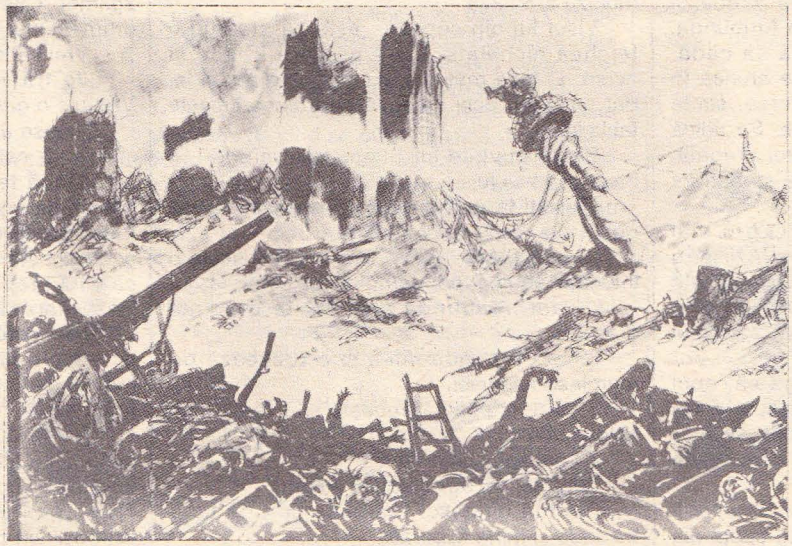

rîde cu gura pînă la urechi. „Poate ţi-a cerut prea mult, dar nu trebuia să te enervezi că d-aia e smuggler. Te poţi tocmi".

„Dacă îţi dau două credite, merge?"

„Dă trei şi gata. Este un accelerator de particule care lasă o gaură în beton mai mare ca mine. Merită, frate".

Smugglerul se ridică, are faţa roşie ca focul, skatul i s-a pleoştit, stă atîrnat într-o parte.

Simon îi întinde plăcuţele - credit şi îşi înfinge arma în buzunarul de sub pelerină.

„Te duci la vînătoare de zgîrîie - nori?" întrebă uriaşul. Simon deja este afară, ploaia îi biciuie obrajii.

„Să nu-mi porţi pică!" ţipă smugglerul. „Unii aşa cîştigă bani. Nenorocitule!" mai murmură frecîndu-şi gîtul.

Oraşul îşi aprinde luminile, neoanele sînt aproape chioare, desenează umbre lungi, abia sesizabile. Norii aleargă pe sub uriaşa cupolă închipuită de curenţii Studmann, deşertînd picături lungi care se sparg de asfalt cu zgomot.

Dinspre strada 9 doi copii aleargă în lungul trotuarului. Din cînd în cînd sar în rigole împrăştiind apa acumulată. Rîd cu părul turtit în creştet.

Simon stă şi îi priveşte. În creier îi răzbate vocea lui Jo.

„Şi mama?"

„Mama a murit, Jo. A murit demult".

„A căzut? Sau a răcit?"

Simon o vede pe Erika, o sferă de carne pe caldarîm, mutre înspăimîntate uitîndu-se printre crăpături, spinarea încovoiată a androidului îndepărtîndu-se cu plasa energetică în mînă. O masă de sînge pe stradă, o femeie cu personalitate zace în noroiul fiinţei pentru că înfruntase un BIO. Cum să spună asta unei fetiţe de zece ani?

„Era frumoasă?" întreabă Jo pe omul împietrit din faţa ei.

„Mult prea frumoasă pentru lumea asta".

„Într-o zi veni un BIO să te ia de aici. Văd că nu mai poţi după viaţa de afară".

„Voi pleca mai devreme", zice Jo printre dinţi. „O să-ţi leg şenilele şi o să te bag în cada cu apă".

PRAD se întoarce brusc şi braţul basculează înainte cu tranchilizantul pregătit.

„Stăpîneşte-te, zice. N-o să poţi niciodată evada".

Jo îl loveşte cu furie, scaunul se zdrobeşte în cuirasa robotului, alarma urlă furibundă, vibraţiile sunetului fac tencuiala să cadă. Femeia sparge glasvantul apoi se aruncă în gol, boschetii îi amortizează căderea, simte gheara durerii scurmîndu-i spatele. Se ridică greu, vede androidul cu lansatorul pregătit, aleargă aplecată, paşii din urma ei se aud tot mai distinct.

Se opreşte lîngă lizieră, BIO n-o mai urmăreşte, stă în mijlocul autostrăzii şi o priveşte. Jo se aşează în iarbă, respiraţia este precipitată, dureroasă. Cînd simte mîna rece pe frunte, frica zvîcneşte în vene, în zgomotul a zeci de ciocane.

„Boo!" zîmbeşte omul de lîngă ea, apoi cînd vede crisparea ei zice: „Nu te speria. Nu sînt BIO. Sînt un nenorocit ca şi tine!"

3. Cîntă unul garbage, cîntă cum îi este numele.

Într-o aşa de nenorocită „bombă" fumul îl tai cu cuţitul. Oamenii din local sug ceaţa aia şi visează gîndaci de canalizare, alţii sînge de păianjen sau soia.

Femeile nu-ţi fac avansuri verbale. Ele intră direct, mai întîi cu nările în praful de „Dump", apoi se răstoarnă pe spate şi rîd prosteşte. Rîde la fel şi cîte unul nou, cu ochii ca melcii.

Cete sumbre de „baihili" vin uneori şi toacă mese şi scaune. Cînd nu vin ele, apare Max nebunul care scuipă în paharele clienţilor şi după ce ăia se strîmbă cu dezgust, le bea pînă la ultima picătură.

Gift, barmanul, îl lasă să-şi facă numărul, apoi murmură mai mult pentru el: „Trăim vremuri sălbatice". Preferă această postură filozofică atît timp cît îi iese treaba. La brîu îi atîrnă mira, al doilea organ artificial care îl face imun la rhemii în plus din putoarea oraşului. Gift este printre puţinii din zonă care îşi poate permite aşa ceva, de aceea este invidiat.

Mai ştie să se plimbe cum trebuie de la un capăt la altul al barului. Uneori face mişcări precise de luptător, însă alteori gesturile lui sînt discrete, lascive. Poate de aceea nimeni

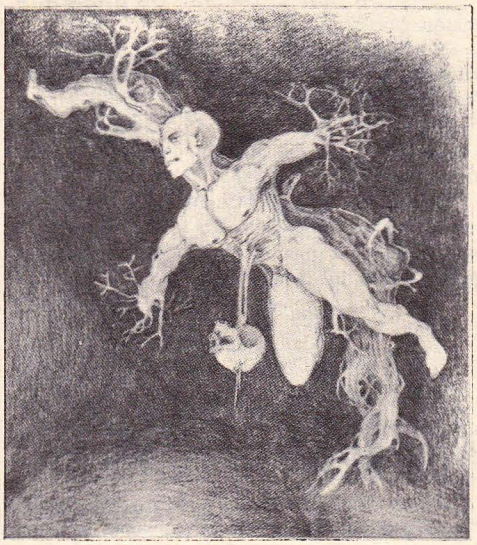

nu ştie dacă este femeie sau bărbat.

Are fler la tot felul de tranzacţii, indiferent că partenerii sînt traficanţi de arme, de droguri, femei, sau sînt zoofili. Se descurcă. În mijlocul vitrinei în care îşi atîrnă lăturile, zace o ţeastă din titaniu, o ţeastă de BIO în ale cărei fante a instalat LFD-uri roşii ca să stimuleze asistenţa.

Visul lui din copilărie este să şteargă o tejghea nichelată, lucru pe care îl face şi acum. O face metodic, cu dragoste aproape, dar puţini au ochi să vadă ce frumos luceşte tabla lui.

Simte privirile lui Simon scurmîndu-l la baza cerebelului.

„Te uiţi la mutra mea aproape cu obstinenţă. Ce vrei?" bolboroseşte.

„Un GILLIAN - 102". Simon nu foloseşte o intonaţie anume, dar barmanul păleşte.

„N-am, răspunde sec. Du-te dracului d-aici!"

Simon îi prinde mîna şi o presează de marginea tejghelei.

„Eşti un cufurit", zîmbeşte şi o femeie se holbează auzind cuvintele.

„Ţi-am spus că n-am".

„Vînătorii tăi au. Vreau şi eu unul".

„Să mă gîndesc!" aproape ţipă de furie frecîndu-şi mîna eliberată.

„Fă-o mai repede dacă nu vrei să vină coronerul şi să-ţi dea cu şpitul între fese".

Un individ care stă lîngă uşă se uită la Simon dur. Îi vede pelerina umflată şi nu îndrăzneşte să se apropie.

„Eşti nebun dacă vrei să te duci în cartierul de nord", zice Gift cu o voce aproape normală.

„Cînd trăiam în Gotland mi se spunea Ronowski, dar aici ăştia-mi spun Madman. Atît de mult m-am obişnuit cu asta încît poţi să-mi spui şi tu aşa".

Jo zîmbeşte, seara nu o mai sperie, omul pare simpatic, deşi este ciudat cu frunzele alea în loc de păr, frunze din care ies bulbii unei flori neştiute.

„Desigur, bolboroseşte bărbatul, o să mă întrebi ce o să se întîmple cu tine. Aşa rău nu e. Uite ce mi-au făcut mie". Arată cu mîna spre cap. „În rest sînt normal. Am trăit şi eu cîţiva ani cu un PRAD alături, apoi au venit doi BIO şi m-au adus aici. Dracu ştie ce mi-au făcut de m-am ales cu asta, dar nu sînt aşa nemulţumit încît să-mi doresc să mă duc iar în mizeria aia de Gotland. Hai să facem cîţiva paşi spre casă, vrei?"

„Am şi altceva de ales?"

„Na-i, sigur că n-ai", rîde omul. Uită-te bine la pomii ăştia. Ce zici?"

Jo abia acum vede urechile de animale, cozile, jumătăţile de şerpi şi scorpioni care atîrnă de ramuri în loc de frunze.

„Dumnezeule!" murmură.

Madman loveşte cu palma deschisă un mobil de construcţie ciudată, a cărui caroserie imită foarte bine pielea. Aceasta zvîcneşte de parcă ar fi vie.

„Pare vie!" Jo este derutată.

„Chiar este, dar să vezi faţada casei. Prin ea curge sevă. Ziua apar arabescuri monumentale, cele mai de neimaginat forme, întotdeauna altfel. Sînt extraordinare!"

Jo îl priveşte cu coada ochiului. Omul merge puţin aplecat, frunzele îi întunecă privirea. Poate s-a înşelat în privinţa lui, deşi nu pare nebun.

„Zi-i tare că sînt nebun", rîde el cu voce groasă.

4. Diva îi palpează ceafa. O face a nu ştiu cîta oară.

„Creierul tău s-a bosumflat, Simon", se întinde ea ca o pisică.

„Ce dracu ai sub piele?"

„Un GILLIAN - 102, Diva".

Femeia scapă paharul care se sparge cu zgomot. Cîteva clipe parcă şi firma de peste drum nu mai clipeşte de frică.

„Vrei să te duci printre nenorociţii ăia?"

„Jo trăieşte, femeie. De ce nu crezi? Vreau s-o găsesc".

Diva se uită la el printre gene. Ar vrea să-i spună că este nebun, că Jo a murit de mulţi ani. Dacă legenda despre copiii dispăruţi înainte de Anul Eliberării este adevărată, Jo ar trebui să fie acum o femeie cu nasul cîrn, cu ochii albaştri şi picioare de gîndac. Se zvonise că BIO provoacă copiilor mutaţii genetice. Răzbunarea lor pentru anii de sclavie.

Diva este convinsă că dacă Jo trăieşte, este mult mai dureros pentru uriaşul sentimental de lîngă ea. Decît s-o vadă cum poate arăta acum, mai bine moartă.

„Nu te duce, Simon, te rog. Să trăim în nenorocita asta de viaţă şi să fim mulţumiţi că doctorul Thompson a descoperit P-403-ul care-i poate ţine în ţarcul lor din nord pe scîrboşii ăia de androizi".

„Nici tu nu poţi să mă opreşti, Diva. Văd că nu mă înţelegi".

Femeia simte în ea neputința și revolta.

„Pleacă dracului de aici! M-am săturat de mutra ta!" țipă strepezit și îi pare rău imediat după ce rostește cuvintele.

Simte și Simon anxietatea ei, dar nu vrea să se lase pradă slăbiciunii. Cînd deschide ușa se întoarce și zice:

„În ultimii ani n-am mai avut altă femeie. Dacă asta te liniștește. Adio".

Aerul rece al străzii îi biciuie obrajii. Simon trece de strada 19 și de intersecția „Pallos". Oamenii se încălzesc în jurul butoaielor fără să-l bage în seamă.

„Vreau să filmezi asta, omule", îi bubuie în creier vocea barmanului. „Este o cameră de luat vederi mică pe care o poți prinde cu adeziv oriunde. Nu te stînjenește. Dacă ai hotărît să-ți lași hoitul acolo, măcar fă asta pentru mine. Vînătorii n-au vrut niciodată s-o facă. Mă rog, treaba lor. Ce văd ei acolo țin secret și chiar dacă-i îmbăt uneori și le scot cu cleștele cîteva cuvinte, scot niște vrăjeli atît de mari încît nimeni nu-i crede. Îmi aduc diskete sau te miri ce fură din tehnologia BIO, eu le plătesc. Un tîrg, atîta tot. Tu-mi ești dator, Simon. Cu GILLIAN-ul ăsta androizii vor trece pe lîngă tine fără să-și dea seama cît ești de prăpădit. GILLIAN-ul suge undele emoționale. Fă-o, Simon, te rog". Apoi s-a strîmbat la el. „Și, du-te dracului!"

Ploaia curge grea. Pelerina îi lucește sinistru în luminile neoanelor.

Simon trece de strada 43, la cîțiva zeci de metri de zidul de forță care delimitează cartierul de nord. Curenți subțiri, albăstri, tranzitează orizontul de la un capăt la altul.

„Treci fără frică, omule", bolborosește Gift în sertarele memoriei. „De-aia ai un GILLIAN în cap. Nu trebuie să-mi aduci nimic de acolo. Apasă pe butonul ăsta și imaginile, însoțite de gîfîitul tău, or să ajungă la mine. Ai încredere. Într-o zi boșorogul de Gift va schimba lumea asta. Cînd voi intra în rețeaua lor informațională, o să le virusez toate programele. Atunci ne vom lua de mînă și vom face o plimbare în cartierul lor călcîndu-le pe mutre".

Simon anclașează emisia și își strecoară piciorul drept în zidul de forță. Simte căldura care îi stînjenește mișcările.

Bărbatul o privește cum stă chircită sub așternut, cu părul despletit, revărsat peste pernă. Firavă, neajutorată. Îi pare bine că nu i-a spus nimic despre ceilalți, despre înfățișările lor grotești.

„Noapte bună, Jo", murmură, însă femeia deja doarme, i se aude respirația egală.

Madman iese din casă. Cupola închipuită de curenți Studmann s-a colorat în mov, norii aleargă sub ea bezmetici strocîndu-și lacrimile.

5. „Va trebui să treci din nou prin laboratoare. Văd că n-ai somn".

Cei doi BIO îl privesc rece, cu mîinile înfundate în buzunarele pelerinelor. În lumina puțină emanată de casă, par niște fantome.

Madman le simte mîinile puternice înfingîndu-se în ale sale și nu are puterea să reacționeze. Simte că se întîmplă ceva.

Casa este din ce în ce mai strălucitoare, lumina se intensifică înăuntru, pereții o „transpiră" pînă ce aceasta devine obositoare. „Să nu încercați să-i faceți ceva!" Se miră de revolta cuvintelor.

„Nu fi tîmpit, Mad". Clark îl împinge pe ușă în holul îngust.

Peretele dinspre dormitorul lui Jo devine translucid.

Madman vede silueta femeii spînzurate de traiectul climatizorului. Furia și neputința îl înecă.

„Nenorociților!" urlă.

Thomas îl sfidează de la cîțiva centimetri.

„Ce i-ai spus de noi, tîmpitule?"

Madman se zbate, îl lovește cu furie pe Clark care cade pe spate cu zgomot. Îi calcă fața cu ghetele grele. Androidul rîde, loviturile i-au spart pielea, lichidul plasmatic i se scurge de sub ea, dîndu-i o înfățișare apocaliptică. Thomas îl prinde pe la spate de gît, durerea îl seacă, simte vectorul scurmîndu-i mărunțaiele. În cădere caută să se sprijine de perete, dar nu reușește și își dă drumul în jos, amețit de lovitură. Simte spatele ud și suferința sufocantă, intensă, ca o gheară de metal înroșit. Thomas îl lovește cu bocancul în coaste, apoi dispare din limita de vedere. Zidul începe să se transforme în desene ciudate, vii. Undeva, acolo, Jo îl cheamă surîzătoare, așa cum o văzuse întîia oară.

Madman încearcă să se ridice cu ochii țintă pe imaginea ei, în cap i se rostogolesc bile de plumb, stă cu ochii holbați, dilatați de uimire și de teama că vreodată vorbește ar putea s-o piardă.

„Tîmpitul dracului!" se ridică Clark pipăindu-și fața.

Thomas rînjește cu ochii țintă spre lama de penetrare a vectorului, vibrațiile armei se aud distinct. O strînge și o îndeasă în unul din buzunare.

„Ai avut o idee bună cu hologramа aia proiectată pe perete. Dacă n-aș fi știut, m-ar fi păcălit și pe mine."

„Mda, zice Clark. Vezi ce e cu fata aia".

„Fi liniștit, îi percep cîmpul energetic".

Clark se așează în fața calculatorului apăsînd cîteva taste.

„Ne-a oferit o experiență interesantă cretinul ăsta".

Bio Project
Insfrt Directory: 437.1
Press And key to continue

De afară răzbat pașii grei alergînd pe alee. Androizii se întorc uluiți.

„Tu cine dracu' mai ești?" se rățoiește Clark spre cadrul ușii.

„O javră", răspunde Simon. Vîntul îi umflă pulpanele mantalei. Clark se uită spre Thomas și zîmbește.

„ E dur", zice scoțînd vectorul. „Ce-ai zice dacă ți-aș înfige asta între procesoare?"

„Uite ce-aș zice" Simon trage cu P 409 direct din buzunarul pelerinei. Suflul îl aruncă pe spate sîngele împroșca încăperea, din Clark n-au mai rămas decît bucăți din structura de bază Țeasta îi atîrnă într-un amalgam de rețele perforate din care i se scurge lichidul plasmatic.

„Ești un nenorocit!" urlă Thomas și plasa energetică îi zvîcnește de la șold.

Simon se arunca într-o parte, rețelele

plasei îi prind mîna stîngă, vede sîngele cum sare din brațul amputat, trage și a doua oară, zgomotul armei sparge ferestrele, ridică praful. Apoi liniștea se așterne nefirească.

„Tată!?"

Jo se așează în genunchi lîngă el, își rupe bluza și îi înfășoară rana, lacrimile îi curg pe obraji, o desfigurează.

„N-o să mor tocmai acum", încearcă Simon să schițeze un zîmbet, însă slăbiciunea îi toarnă bolovani în trup. Simte GILLIAN-ul în buzunar. Cînd va fi în stare, îl va planta în ceafa fetei și va trece spre Gotland.

Prin ferestre curenții Studmann își intensifică activitatea.

Profilul lui Jo este sidefat. Este o femeie adevărată, o femeie frumoasă.

Simon o ține de umăr, îi simte căldura.

„Mi-ai lipsit, Jo".

Jo zîmbește, îi mîngîie părul. Ar vrea să vorbească și nu poate.

Simon simte transpirația bolnăvicioasă mustindu-i în jurul tîmplelor.

„Ce zici măi scîrbă?" murmură cu capul aplecat spre camera de luat vederi atașată pe piept.

„Ești mare!" aude vocea lui Gift în urechi. „Cînd Jo va avea GILLIAN-ul în ceafă, o să puteți trece încoace. Ieși prin strada 46. Coronerul a adunat cîțiva din apărarea orașului". Rîsul barmanului pare un gîlgîit. „Doar ți-am spus, mălai-mare, că va veni ziua cînd le vom călca pe mutre".

Petrică SÎRBU

Ursula K. Le GUIN

Lumii îi spuneau PĂDURE

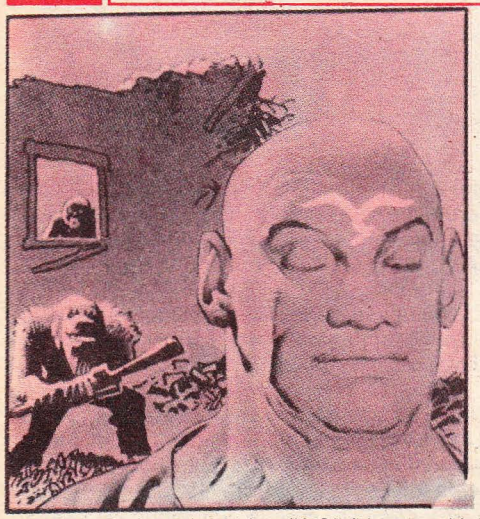

În cele din urmă răspunse:

– Lyubov este prietenul meu şi nu e chiar atît de mort.

– Sînteţi copii, exclamă Gosse cu ură. Copii sălbatici. Nu aveţi concepţia realităţii. Ăsta nu-i un vis, e realitatea! L-aţi ucis pe Lyubov. Este mort. Aţi ucis femeile! Le-aţi ars de vii şi le-aţi măcelărit, ca pe nişte animale!

– Trebuia să le lăsăm să trăiască? răspunse Selver cu aceeaşi vehemenţă, dar mai încet, parcă într-un cîntec. Să se înmulţească aidoma unor insecte în cadavrul Lumii? Să fiţi mai mulţi decît noi? Le-am ucis ca să vă sterilizăm pe voi. Ştiu ce este un realist, domnule Gosse. Lyubov şi cu mine am discutat despre aceste cuvinte. Un realist este un om care cunoaşte atît lumea cît şi propriile lui vise. Voi nu sînteţi sănătoşi; între voi nu există nici măcar unul la mie care să ştie cum să viseze. Nici măcar Lyubov nu ştia, iar el era cel mai bun dintre voi. Dormiţi, vă treziţi şi uitaţi visele, dormiţi din nou şi vă treziţi din nou, şi aşa vă treceţi vieţile crezînd că asta înseamnă a fi viaţă, realitate! Nu sînteţi copii, sînteţi maturi, dar nebuni. De asta a trebuit să vă omorîm, înainte ca să ne înnebuniţi şi pe noi. Acum întoarce-te şi discută despre realitate cu ceilalţi nebuni. Discutaţi mult şi bine!

Gărzile deschiseră poarta, ameninţîndu-i cu lăncile pe yeomenii îngrămădiţi acolo; Gosse reintră în lagăr, aplecîndu-şi umerii largi, ca şi cum s-ar fi ferit de ploaie.

Selver era foarte obosit. Conducătoarea din Bere şi o altă femeie veniră şi-l luară cu ele, punîndu-i braţele pe umeri lor, ca să-l susţină dacă s-ar fi împiedicat. O vînătoare tînără, pe nume Greda, verişoară din Arborele lui, glumi cu el şi Selver îi răspunse rîzînd. Întoarcerea în Endtor dură parcă zile întregi.

Se simţea prea slăbit ca să mănînce. Bău puţină supă fierbinte şi se întinse lîngă Focul Bărbaţilor. De fapt, Endtor nu era un oraş, ci o simplă tabără, ceva mai mare, lîngă rîu, locul favorit de pescuit al oraşelor care existaseră în pădurea din jur înainte de sosirea yeomenilor. Nu exista un Culcuş, Endtor era alcătuit doar din două inele de foc şi piatră neagră, şi dintr-un tăpşan lung şi ierbos, dincolo de rîu, unde, în caz de nevoie, se puteau instala corturi. Rîul Mened, cel mai mare din Sornol, murmura neîncetat în lume şi în vis la Endtor.

Lîngă foc se aflau mulţi bătrîni; pe unii îi cunoştea din Broter, Tuntar şi din propriul lui oraş distrus, Eshreth, pe alţii îi zărea pentru întîia oară; vedea în ochii şi gesturile lor şi auzea în glasurile lor că erau Mari Visători: mai mulţi Visători laolaltă decît se strînseseră vreodată. Întins cît era de lung, cu capul ridicat în palme şi privind la foc, Selver rosti:

– Le-am spus yeomenilor că sînt nebuni. Sînt eu însumi nebun?

– Nu deosebeşti o vreme de cealaltă, răspunse bătrînul Tubab, punînd un lemn pe foc, pentru că nu ai visat de multă vreme, fie în somn, fie treaz. Îţi trebuie mult pînă îţi revii.

– Otrăvurile pe care le iau yeomenii au acelaşi efect ca şi lipsa de somn şi vis, vorbi Heben, care fusese sclav atît în Central, cît şi în tabăra Smith. Yeomenii se otrăvesc ca să viseze. Am văzut în ei, după ce luau otrăvurile, uitătura Visătorilor. Nu pot însă chema visele, nu le pot controla, construindu-le şi dîndu-le formă, şi nu le pot opri; sînt copleşiţi, împinşi de ele. Habar n-au ce a existat în ele. La fel se întîmplă şi cu un bărbat care n-a visat de multe zile. Poate el să fie cel mai înţelept din Culcuşul său; uneori, ici-colo, multă vreme după aceea poate fi nebun. Este copleşit, înrobit. Nu se va înţelege pe sine.

Un bătrîn cu accent din sudul Somolului îşi lăsă palma pe umărul lui Selver, mîngîindu-l, şi spuse:

– Zeul meu tînăr şi drag, trebuie să cînţi, asta îţi va face bine.

– Nu pot. Cîntă tu pentru mine.

Bătrînul cîntă; i se alăturară şi alţii, cu glasuri înalte şi subţirele, aproape fără tonalitate, ca vîntul suflînd prin stufuI din Endtor. Cîntară unul din cîntecele despre frasin, despre frunzele delicate care îngălbenesc toamna cînd se coc murele şi apoi, într-o noapte, prima brumă le argintează.

În timp ce Selver asculta cîntecul Frasinului, Lyubov stătea lîngă el. Întins pe jos, nu părea chiar atît de înalt şi cu membre gigantice. Înapoia lui se afla clădirea pe jumătate prăbuşită şi devastată de incendiu, acoperind, neagră, stelele.

– Sînt ca tine, spuse el, fără să-l privească pe Selver, cu glasul acela de vis care încearcă să-şi arate propriul neadevăr.

Selver îşi simţea inima grea pentru prietenul lui.

– Mă doare capul, urmă Lybov cu vocea lui adevărată, frecîndu-şi ceafa, aşa cum făcea mereu, şi Selver se întinse, ca să-l atingă şi să-l consoleze. El era însă umbră şi licărire în vremea lumii, iar bătrînii cîntau cîntecul Frasinului, despre floricelele albe de pe ramurile negre, primăvara, printre frunze.

În ziua următoare, yeomenii din lagăr trimiseră după Selver. Sosi la Eshsen după amiază şi se întîlni cu ei în afara ţarcului, sub ramurile unui stejar, deoarece poporul lui Selver nu se simţea în largul său sub cerul liber. Eshsen fusese un crîng de stejari; copacul acela era cel mai mare dintre puţinii cruţaţi de colonişti. Se ridica pe panta cea lungă dinapoia căsuţei lui Lyubov, una din cele şase sau opt rămase tefere după incendiu. Sub copac, împreună cu Selver, se mai aflau Reswan, conducătoarea din Berra, Greda din Cadast şi alţii care doreau să participe, cam o duzină cu toţii. Mai mulţi arcaşi făceau de pază, temîndu-se ca yeomenii să nu aibă arme ascunse, dar erau pitiţi înapoia tufişurilor, sau după ruinele unor barăci, încît să nu domine locul amenînţător. Împreună cu colonelul Dongh şi cu Gosse mai erau trei dintre yeomenii denumiţi ofiţeri, precum şi doi din tabăra forestieră. La vederea unuia dintre ei, Benton, foştii sclavi îşi ţinură răsuflarea. Benton obişnuia să-i pedepsească pe „creechii puturoşi" castrîndu-i în public.

Colonelul părea slăbit; pielea lui, de obicei galben-arămie, era acum de un cenuşiu noroios; fusese cu adevărat bolnav.

– Mai întîi, începu el după ce sosiră cu toţii, yeomenii rămaşi în picioare, iar oamenii lui Selver aşezaţi sau întinşi pe covorul moale şi umed din frunze de stejar, mai întîi doresc să aud definiţia exactă a ceea ce înseamnă „termenii" voştri, şi mai ales cum se garantează integritatea fizică a personalului pe care-l comand.

Urmă o tăcere.

– Unii dintre voi înţeleg engleza, nu?

– Da. Nu v-am înţeles întrebarea, domnule Dongh.

– Colonelul Dongh, te rog!

– Atunci, o să-mi spui colonelul Selvér, te rog!

În glasul lui Selver răsună o notă de cîntec; se ridică gata de înfruntare, în vreme ce în minte armoniile îi alergau ca nişte fluvii.

Bătrînul yeomen rămase însă pe loc, uriaş şi greoi, furios, dar fără să răspundă provocării.

– N-am venit aici ca să fiu insultat de nişte umanoizi pitici, rosti el.

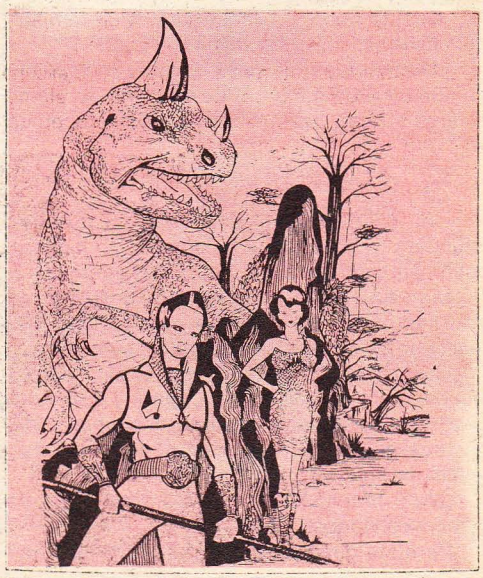

În timp ce vorbea buzele îi tremurau. Era bătrîn, zăpăcit și umilit. Toată anticiparea triumfului dispăru din Selver. În lume nu mai exista triumf, numai moarte. Se așeză la loc.

– N-am vrut să te insult, colonele Dongh, zise el resemnat. Vrei, te rog, să-ți repeți dorința?

– Vreau să vă aud propunerile, apoi vi le vom spune noi pe ale noastre, și atîta tot.

Selver îi repetă ceea ce-i spusese și lui Gosse, dar se părea că Dongh era nerăbdător să vorbească.

– Bine, făcu el. Ceea ce nu știți este că de trei zile avem în lagăr un aparat de radio.

Selver știa asta, deoarece Reswan verificase obiectul aruncat din elicopter, ca să nu fie o armă; paznicii îi raportaseră că era vorba de un radio, iar el îi lăsase pe yeomeni să-l păstreze. De aceea se mulțumi să încuviințeze din cap.

– Am luat legătura cu trei tabere, cele două din Ținutul King și una din Noua Javă, iar dacă am fi hotărît să evadăm din lagărul acesta ne-ar fi fost foarte ușor cu elicopterele care ne puteau parașuta, acoperindu-ne mișcările cu armamentul montat pe ele. Un aruncător de flăcări ne-ar fi putut scoate din lagăr și, în caz de nevoie, hoperele sînt echipate și cu bombe ce pot distruge o zonă întreagă. Încă nu le-ați văzut în acțiune.

– Și dacă ați fi evadat, unde mergeați?

– Adevărul este că, fără să introducem aproximări și calcule eronate, sîntem cu siguranță mai puțini decît forțele voastre. Noi însă avem cele patru elicoptere din tabere, pe care n-are rost să încercați să le distrugeți pentru că sînt serios păzite zi și noapte; avem, de asemenea, o putere de foc serioasă, astfel încît situația este egală și putem vorbi de la același nivel. Desigur, este ceva temporar. Dacă va fi nevoie, putem menține o politică defensivă, pentru evitarea unui război total. Ba și mai mult, în spatele nostru se găsește întreaga putere de foc a Flotei Terrrane Interstelare, care vă poate desființa complet planeta. Toate aceste idei sînt însă destul de greu de înțeles pentru voi, așa încît, ca să v-o spun cît mai simplu, în prezent sîntem pregătiți să negociem cu voi folosind termeni de referință egali.

Răbdarea lui Selver nu era prea mare; știa că nervii lui erau simptomul stării mentale deteriorate, dar nu și-i mai putea controla.

– Atunci, zi odată!

– Pentru început, vreau să înțelegeți în mod clar că, imediat cum am avut radioul, le-am transmis celor din tabere să nu ne aducă arme și să nu încerce vreo parașutare sau tentativă de eliberare, iar represaliile au fost strict interzise...

– Un lucru inteligent. Altceva?

Colonelul Dongh începu o replică mînioasă, apoi se opri, pălind.

– Dați-mi ceva pe care să stau, zise el.

Selver ocoli grupul de yeomeni, o luă în susul pantei, spre căsuța cu două camere, și luă șezlongul. Înainte de a părăsi încăperea tăcută, se aplecă și își lipi obrazul de lemnul negeluit și scrijelit al mesei, unde stătea Lyubov atunci cînd lucra, fie singur, fie cu el; pe masă erau cîteva hîrtii de ale lui și Selver le atinse ușurel. Scoase șezlongul și-l instală pentru Dongh. Bătrînul se așeză, mușcîndu-și buzele și strîngînd din ochi de durere.

– Domnule Gosse, poate că vorbești dumneata în locul colonelului, spuse Selver. Nu se simte prea bine.

– O să vorbesc eu, păși Benton în față, dar Dongh clătină din cap și murmură:

– Gosse.

Cu colonelul pe post de spectator, merse mult mai ușor. Yeomenii acceptau condițiile lui Selver. Printr-un tratat mutual de pace, își retrăgeau toate taberele și se instalau într-o singură zonă, regiunea defrișată din Sornolul Mijlociu: cam trei mii cinci sute de kilometri pătrați, cu suficiente riuri. Promiteau să nu intre în pădure; oamenii pădurii promiteau să nu treacă prin Ținuturile Tăiate.

Mai multe discuții au cauzat cele patru elicoptere rămase.

Yeomenii insistau că aveau nevoie de ele pentru a transporta în Somol oamenii de pe celelalte insule. Deoarece aparatele de zbor aveau spațiu numai pentru patru pasageri, Selver considera că yeomenii puteau ajunge în Eshsen mai degrabă pe jos și le oferi transportul naval peste strîmtori; se părea totuși că yeomenii nu mergeau prea mult pe jos. Perfect, puteau păstra hoperele pentru ceea ce ei numeau „Operațiunea Transportul". După aceea, aveau să le distrugă... Refuz. Mînie. Țineau la mașinării mai mult decît la trupurile lor. Selver ceda, acceptînd să-și păstreze hoperele dacă zburau numai deasupra Ținuturilor Tăiate și dacă armamentul de la bord era distrus. În legătură cu ultimul punct se certară între ei, pe cînd Selver aștepta, repetînd din cînd în cînd termenii săi, deoarece nu dorea să renunțe la ei.

– Ce contează, Benton? exclamă în cele din urmă bătrînul colonel, furios și tremurînd, nu vezi că tot nu putem folosi blestematele de arme? Există trei milioane din ființe de astea, împrăștiate pe toate insulele nenorocite, toate acoperite cu tufișuri și copaci, nici un oraș, nici o rețea vitală, nici un control centralizat. O structură de tip guerilla nu poate fi distrusă cu bombe – e lucru dovedit – de fapt, partea lumii în care m-am născut eu a dovedit-o timp de treizeci de ani luptînd, pe rînd, cu supraputeri importante, în secolul douăzeci. Iar pînă la sosirea unei nave nu avem cum să ne dovedim superioritatea. Să lăsăm armamentul greu, dacă putem păstra armele mici pentru vînătoare și autoapărare.

Era Bătrînul lor și opinia lui triumfă în cele din urmă, așa cum s-ar fi întîmplat și într-un Culcuș al Bărbaților. Benton se îmbufnă. Gosse începu să vorbească despre ce s-ar fi putut întîmpla dacă tratatul ar fi fost încălcat, dar Selver îl opri.

– Toate astea sînt numai posibilități, nimic nu e sigur. Nava voastră cea mare se va întoarce după trei ani, adică trei ani și jumătate după – numărătoarea voastră. Pînă atunci, sînteți liberi. Nu o să vă fie greu. Din Centralville nu se va mai lua nimic, cu excepția unor lucrări ale lui Lyubov pe care vreau să le păstrez. Dețineți încă majoritatea uneltelor pentru tăiat copaci și săpat pămînt; dacă vă mai trebuie și altele, minele de fier din Peldel sînt pe teritoriul vostru. Mai rămîne de lămurit un singur lucru: cînd va sosi nava aceea, ce se va întîmpla cu voi și cu noi?

– Nu știm, răspunse Gosse.

– Dacă nu ați fi distrus ansamblul, interveni Dongh, puteam primi informații asupra acestor chestiuni și, desigur, rapoartele noastre ar fi influențat deciziile luate în privința statutului planetei, care putea fi clarificat chiar înainte de întoarcerea navei de pe Prestno. Dar datorită distrugerilor cauzate de ignoranța voastră în ceea ce privește propriile interese, nu avem nici măcar un radio care să transmită la trei sute de kilometri.

(va urma)

Traducere de Mihai Dan PAVELESCU

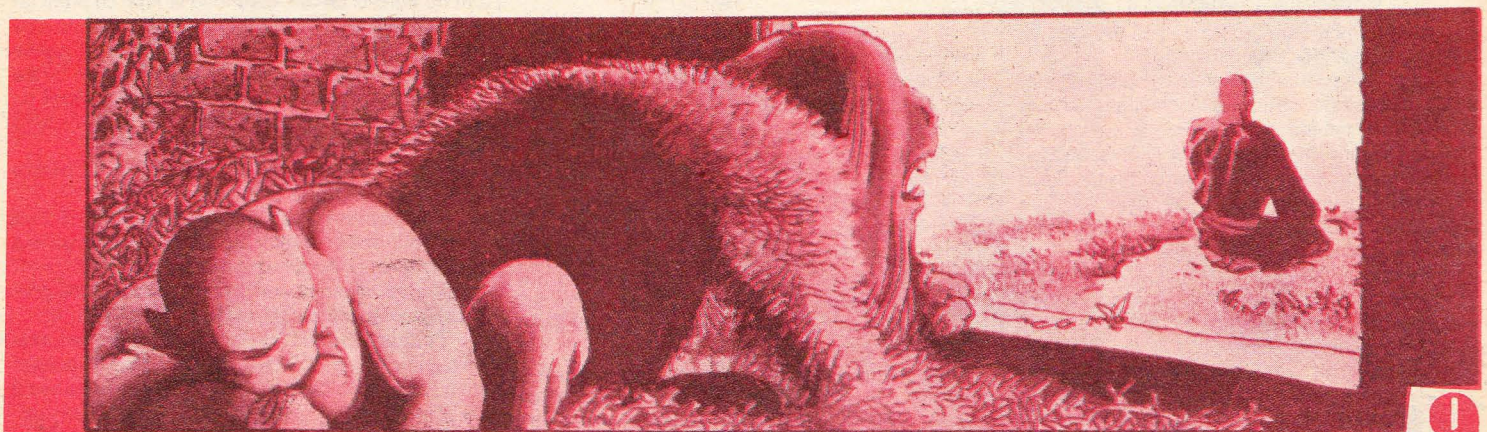

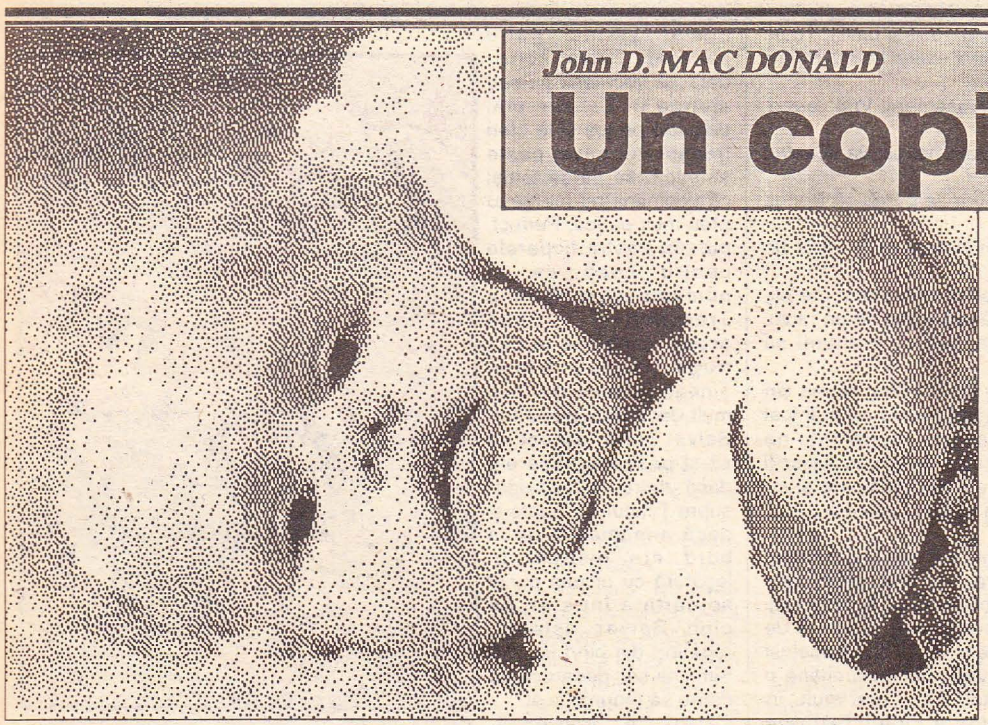

John D. MAC DONALD

Un copil plînge

Cu prilejul conferinței de presă, mama lui, care îl însoțise la New York, a declarat: „Billy este un băiat foarte inteligent. Nu mai avem ce să-l învățăm."

La Albuquerque, învățătoarea lui s-a înfiorat ușor privind stelele îndepărtate, cu capul pe umărul larg al profesorului de lucru manual. „Iartă-mă dacă vorbesc așa de mult despre el, Joe, dar oriunde aș fi, simt privirea lui sfredelitoare care mă observă."

Celebrul pseudo-psihiatru Bain a scris într-un articol plin de clișee: „Pare evident că băiatul este rodul unei mutații. Rămîne de știut dacă talentele sale ieșite din comun sînt transmisibile." Bain mai menționa că Billy se născuse în apropierea unui teren de experiențe nucleare.

Reușiră să-l scoată pe Emmanuel Gardensteen din cabinetul său de lucru din New Jersey, unde își punea la punct ultimele teorii de logică simbolică și de fizică matematică. Gardensteen a petrecut cinci ore între patru ochi cu Billy. La sfîrșitul întrevederii a fost văzut ieșind palid, mușcîndu-și buzele. S-a întors la New Jersey, și-a închis casa și s-a angajat ca muncitor necalificat într-o echipă de întreținere a căilor ferate. A refuzat să facă vreo declarație presei.

John Folmer a pierdut patru zile pentru a obține autorizația de a străbate cei treizeci de metri de coridoare – trebuie spus că asta se întîmpla la Pentagon – care-l despărțeau de biroul unui om purtînd cinci stele pe uniformă.

– la loc, Folmer, spuse generalul. Toate astea nu prea sînt conforme cu regulile stabilite, trebuie s-o spun.

– Nici situația nu e, a replicat Folmer. Nu puteam avea încredere în Garrity sau în Hoskins; mi-ar fi deformat ideea transmițîndu-v-o.

În spatele unașului său birou, omulețul costeliv își linse buzele. „Sugerezi că subalternii mei sînt proști sau interesați?"

Cu o încetineală deliberată, Folmer își aprinse o țigară, apoi îi zîmbi omulețului cenușiu: „Dacă îmi permiteți, domnule general, aș vrea mai întîi să vă expun ce am de spus. Apoi veți putea judeca dacă e cazul să condamnați pe cineva."

– Te ascult.

– Ați auzit vobindu-se de Billy Massner, domnule general?

– Dacă am auzit vorbindu-se! spuse generalul răsuflînd adînc. Desigur; am citit tot ce scriu ziarele despre el, am văzut fețișoara lui monstruoasă la televizor! Ducă-se la naiba, clovnul ăsta afurisit!

– Credeți că nu e decît atît? întrebă Folmer privindu-l în ochi pe general.

– Ce vrei să spui, domnule Folmer? Explică-te.

– Desigur, domnule general. Nu voi zăbovi asupra motivului sau originii talentelor acestui puști; nu asta ne interesează. Dar ce sînt de fapt aceste talente? Iată ce știm deocamdată: știa să citească, să scrie și să poarte o conversație la vîrsta de treisprezece luni. La doi ani și jumătate rezolva ecuații de gradul doi. La patru ani, fără nici un ajutor, a pus la punct niște teorii despre geometria neeuclidiană și niște teorii despre relativitate care prețuiesc cît cele ale lui Einstein. Are acum șapte ani. Ați citit raportul Beach, elaborat după examinarea lui de către psihologi. Cînd vorbește despre concepte matematice, cei mai buni specialiști ai noștri, niște oameni care și-au consacrat întreaga viață acestei discipline, sînt incapabili să-l urmărească.

Ceea ce i s-a întîmplat lui Gardensteen e un exemplu. Potrivit raportului Beach, William Massner este, la vîrsta de șapte ani, persoana cea mai rațională care a fost vreodată examinată. Factorul „imaginație" e redus pînă într-atît încît nu poate fi descoperit prin nici un test cunoscut. Puștiul pleacă de la fapte cunoscute, apoi, extrapolînd, își demonstrează teoriile.

– Fie, domnule Folmer, fie. Și ce importanță au toate astea? își pierdu răbdarea generalul.

– Care este arma noastră de război cea mai puternică, domnule general?

– Bomba atomică, o știi doar la fel de bine ca mine.

– Și fabricarea acestei bombe a devenit posibilă datorită unor lucrări de fizică pur teoretică. Or oamenii care au pus la punct prima bombă atomică sînt față de Billy ce sîntem noi față de ei!

– Unde vrei să ajungi?

Tonul generalului exprima totodată curiozitatea și o ușoară tulburare.

– Pur și simplu aici, domnule general: Billy Massner e o resursă națională. E principala noastră armă defensivă și ofensivă. Și nu m-ar mira ca dușmanul să-l ucidă de îndată ce-și va fi dat seama de importanța lui. Șansele noastre de victorie în războiul care va începe probabil în curînd se află în mintea acestui copil.

Generalul își puse palma uscată și dură a mîinii mici pe un creion octogonal și îl rostogoli pe suprafața biroului. Fruntea lui se încreți și mai tare și el schiță un zîmbet:

– Știi, domnule Folmer, nu pricep nimic din toate poveștile astea despre atomi. Pentru mine, e vorba pur și simplu de un nou exploziv, mai puternic decît cele care se foloseau înainte.

– Și care va continua să fie ameliorat, concluse Folmer cu hotărîre. Știți că actualmente nu se eliberează decît o foarte mică parte din energia disponibilă. Fac pariu că puștiul ăsta ar putea să ne arate cum să eliberăm toată energia potențială.

– Ar fi trebuit să vorbești despre asta cu directorul cercetării.

– Am vorbit. La început îl trata pe Billy cu dispreț. De cînd am aranjat o întrevedere între ei, e de partea mea. Puștiul l-a impresionat prea tare ca să mai poată fi măcar invidios. Billy i-a dat de la început un mijloc de a simplifica fabricația.

Generalul ridică din umeri, obosit.

– Fie. Ce trebuie să facem?

– Am vorbit cu mama lui Billy și săptămîna trecută am fost să-l văd pe tatăl lui. E imposibil să-l iubească cu adevărat. Nu e genul de persoană pe care o poți iubi. Amîndoi sînt de acord să îl adopt. O să semneze totul. Va trebui să scoatem din fondul special suma necesară pentru a le asigura o pensie de o mie de dolari pe lună.

– Și apoi? întrebă generalul.

– Puștiul e absolut rațional. Îi vom explica ce dorim. Dacă acceptă să ne ajute, îi vom da absolut tot ce vrea. Nimic mai simplu.

Generalul se ridică: „O.K., domnule Folmer. La treabă. Și asigură-te că monstrul ăsta e protejat pînă ce îl vom fi dus într-un loc sigur."

Folmer se sculă în picioare și zîmbi: „Mi-am luat libertatea să-l pun sub pază, domnule general."

– Excelent. Dacă ai neplăceri, sînt aici ca să aranjez totul. Îți voi trimite o copie a înregistrării convorbirii noastre.

În ciuda celor spuse de general, William Massner nu era un monstru. Era mai degrabă mic de statură pentru vîrsta lui, cu oase subțiri, păr negru și un ten destul de palid. La prima vedere, nimic nu îl deosebea de un băiețel normal și bine crescut. Diferența consta în totala imobilitate a chipului său. Ochii lui cenușii nu ocoleau niciodată privirea altcuiva. De la vîrsta de șase luni nu manifestase niciodată teamă, mînie sau uimire, precum nici bucurie.

După zece minute de formalități administrative, John Folmer l-a dus pe Billy Massner în camera lui de hotel. S-a așezat pe pat în timp ce Billy lua loc pe un scaun lîngă fereastră. John Folmer era un om de treizeci de ani, cam roșu la față, cu părul rar și spălăcit și cu tendințe de îngrășare. Mîinile sale roz erau foarte îngrijite. Deși era capabil să poarte tot soiul de negocieri mai mult sau mai puțin bizare cu siguranța birocratului desăvîrșit, dar nu lipsit de imaginație, acest copil calm și cu ochii cenușii aproape că îl înspăimînta.

– Bill, începu el, ai fost dezamăgit că părinții te-au abandonat așa de ușor?

– Îi făceam să se simtă stingheriți. Afecțiunea lor nu era decît o prefăcătorie. Era normal să mă dea în schimbul siguranței materiale.

Vocea băiatului era la fel de seacă și de precisă ca o mașină de calculat.

Folmer zîmbi cît de călduros putu: „În orice caz, circul publicitar s-a sfîrșit, Bill. Am scăpat pînă la urmă de ziariști. Cred că te cam săturaseși de ei, nu-i așa?

– Dacă nu te-ai fi ocupat tu de asta, o făceam eu.

Folmer făcu ochii mari: „Cum?"

– Am observat copiii „normali". Aș fi devenit ca ei și ziariștii nu s-ar mai fi interesat de mine.

– Te-ai fi putut preface că ești ca ei?

– N-ar fi fost prea greu, spuse băiatul. În clipa asta chiar simulez un nivel de inteligență tot atît de îndepărtat de nivelul meu real pe cît de departe e cel al unui copil obișnuit față de cel pe care îl simulez.

Stînjenit, Folmer evită privirea imperturbabilă a ochilor cenușii. „Trebuie să recunosc că ești destul de... special. Toți psihologii ăștia au încercat să descopere prin ce ești atît de deosebit și de ce. Dar nimeni nu ți-a cerut niciodată părerea în această privință. De ce ești atît de departe de normă, Bill?"

Băiatul îl privi cîteva secunde cu o privire perfect imobilă, înainte de a spune: „N-ar fi de nici un folos să-ți dau această informație, Folmer."

Folmer sări în picioare și se opri în fața lui Bill cu mîna ridicată: „Să nu îndrăznești să fii insolent cu mine, monstru mic!"

Ochii cenușii îl priviră și Folmer făcu stîngaci trei pași înapoi și se așeză pe pat. „Dar cum ai făcut ca să mă silești să..."

– Ți-am sugerat-o.

– Dar...

– Aș fi putut tot așa de bine să-ți sugerez să deschizi fereastra și să sari afară.

Adăugă cu indiferență: „Sîntem la etajul douăzeci și unu."

Folmer luă o țigară și o aprinse cu o mînă tremurîndă, apoi trase cu nesaț fumul în piept. „De ce nu ai făcut-o, atunci?" întrebă el cu un rîs forțat.

– Detest eforturile inutile. Am efectuat o serie de extrapolări spațio-temporale. Deși ești un om fără importanță, moartea ta ar fi perturbat ritmul unui ciclu actualmente inevitabil, modificîndu-i rezultatul final. Ea m-ar fi obligat să izolez din nou toate variantele și să stabilesc un nou ritm temporal determinînd un segment al viitorului.

Folmer nu-și credea urechilor. „Ești capabil să prevezi viitorul?"

– Bineînțeles. Este o simplă variantă a afirmației potrivit căreia rezultatul e preexistent în mijloace. Viitorul e preexistent în prezent, fiecare variabilă fiind supusă propriului ei ritm ciclic.

– Și dacă aș fi sărit pe fereastră, asta ar fi schimbat viitorul?

– Un segment al viitorului, da.

Folmer își privi mîinile: tremurau. „Tu... tu știi cînd o să mor?"

– Dacă ți-aș spune-o, faptul că ai ști ar perturba ritmul temporal tot atît ca și cînd te-ai fi aruncat pe fereastră. Acțiunile tale viitoare ar fi influențate de ceea ce ai ști.

Folmer zîmbi acru. „Eviți să răspunzi pentru că nu cunoști cu adevărat viitorul."

– M-ai adus aici ca să-mi spui că azi sau mîine trebuie să luăm avionul spre un laborator secret situat în Texas. Vom lua avionul. În Texas, fizicianul care conduce laboratorul va organiza o masă rotundă la care toți colaboratorii vor trebui să expună problemele de care se lovesc actualmente în munca lor. Voi răspunde la întrebările pe care mi le vor pune. Nici mai mult, nici mai puțin. Nu voi propune nici o linie originală de cercetări, deși mi se va cere acest lucru.

– Atunci de ce să n-o faci?

– Din același motiv pentru care nu te-ai zdrobit de pămînt la patruzeci de metri sub fereastra aceasta. Orice interferență cu ritmurile temporale m-ar obliga să recalculez totul. Cum sînt capabil să determin viitorul printr-un proces de extrapolare, eforturile mele ar fi condiționate de cunoștințele pe care le am despre acest viitor.

Străduindu-se să vorbească liniștit, Folmer întrebă: „Ai putea prevede un atac militar?"

– Desigur, spuse copilul.

– Știi deja ceva despre acest subiect?

– Da.

– Ne vei preveni, ca să ne putem pregăti și să lovim primii? întrebă Folmer fără să-și poată stăpîni emoția.

– Fără îndoială că nu.

Folmer l-a dus pe William Massner în Texas. Au ajuns pe aeroportul din San-Antonio, de unde un avion al armatei i-a dus la mai puțin de două sute de kilometri spre nord-vest, pînă la laboratorul guvernamental subteran unde un mare număr de savanți încercau să nu se gîndească la felul în care vor fi folosite lucrările lor. Erau oameni inteligenți și sensibili, printre cei mai buni pe care îi produsese lumea civilizată – dar lucrau pentru moarte și mirosul mormintelor plutea pe buzele lor. Și ei încercau să nu se gîndească. Era imposibil să se gîndească la consecințe. Să se gîndească la ceea ce făceau. Să se gîndească la temperaturile acelea îngrozitoare, la silueta grotească a unui om calcinat în asfaltul topit de la Hiroshima...

Lui Billy i se dădu un apartament separat, cu două auxiliare feminine ale armatei – alese pe sprînceană – pentru a-l servi.

Celor două fete le era puțin teamă de acest băiețel. Le era teamă de el pentru că își petrecea în fiecare zi o oră întreagă făcînd bizare exerciții fizice inventate de el. Și mai ales pentru că își petrecea aproape tot timpul așezat pe un scaun, cu ochii pe jumătate închiși, în fața unui zid fără ferestre. Ca și cum ar fi văzut ceva pe acest perete alb și gol.

În ceea ce-l privește pe Folmer, el nu mai putea dormi și abia dacă mai mînca. Nu vorbise cu nimeni despre conversația avută cu Billy la hotelul din New York. Ceea ce aflase îl măcina. Cu obrajii scofîlciți, cu tenul galben, adus de spate, era bîntuit de o groază ce i se citea în privire.

Cercetătorii au făcut mai multe progrese în cursul primei luni de reuniuni decît făcuseră în întreg anul precedent. Cei mai tineri nu reușeau să-și stăpînească entuziasmul. Cei bătrîni păreau mai mult ca oricînd cufundați în gînduri de nepătruns. Datorită răspunsurilor lente și precise pe care William Massner le dăduse întrebărilor lor complexe, două mari proiecte de cercetare fuseseră pur și simplu abandonate, pe cînd mai multe altele făcuseră progrese uimitoare.

Folmer nu putea să uite atacul despre care vorbise Billy – nici faptul că Billy știa cînd se va produce. În vreme ce trupul său încordat căuta în zadar somnul de-a lungul ceasurilor, nesfîrșite parcă, ale nopții, lui Folmer i se părea că uriașe rachete argintii străpung stratosfera urlînd, apoi se înclină și cad către el, împrăștiind toate moleculele corpului său într-o incandescență albă.

La 23 octombrie, cînd trecuseră deja șapte săptămîni de cînd se afla la centrul de cercetări, după ce și-a făcut curaj cu cîteva pahărele de whisky pline ochi, Folmer s-a dus să-l caute pe Burton Janks, șeful serviciilor de securitate. S-au închis amîndoi într-o cameră mică, perfect insonorizată. Janks era un om zvelt și bronzat, cu ochii de un albastru foarte deschis și cu mîini musculoase. El a ascultat cele spuse de Folmer cu o expresie imperturbabilă, apoi a spus:

– Îi voi cere psihiatrului Robertson să te examineze.

– Nu fi prost, Bur. Dă-mi cel puțin o șansă să dovedesc că am spus adevărul.

– Cum ai putea dovedi aceste idioțenii?

– Dacă îți povestesc că o parte din ce ți-am spus e adevărat, vei admite că și restul corespunde adevărului?

– De acord, făcu Janks ridicînd din umeri.

– Te voi ruga să faci doar atît: peste vreo zece minute puștiul va ieși din conferință. O va lua de-a lungul coridorului mare și va lua ascensorul pînă la apartamentul lui. Ieși înaintea lui pe coridor și amenință-l, ca și cum ai vrea să îl lovești. Paznicii tăi n-o să te împiedice . Ești singurul aici care poți încerca așa ceva fără s-o pățești.

Janks se întinse leneș. „Mi-ar face plăcere să-i trag cîțiva pumni puștiului. Nu va trebui să mă prefac prea tare."

Zece minute mai tîrziu, Janks și Folmer așteptau, sprijiniți de peretele culoarului. În sfîrșit, ușa sălii de conferințe se deschise și Billy ieși urmat de cei doi paznici tineri care-l însoțeau tot timpul. Billy mergea cu pași rari și măsurați, fără cea mai mică expresie pe chipul său de băiețel, fără cea mai mică sclipire în privirea sa ce părea încărcată de secole de experiență.

– E momentul, spuse Janks pornind în întîmpinarea lui.

Îi salută pe paznici cu o înclinare a capului, apoi ridică mîna ca pentru a-l lovi pe băiat. Rămase o clipă încremenit locului, pe urmă se dădu înapoi cu un pas greu de automat. Se lovi cu spatele de perete, atît de tare că fu cît pe-aici să cadă. Billy îi aruncă o privire lipsită de expresie înainte de a-și continua drumul. Cei doi paznici îl priveau pe Janks cu gura căscată, apoi, amintindu-și de datoria lor, se grăbiră să-l ajungă din urmă pe Billy.

Foarte palid, Janks îl privi pe copilul minune îndepărtîndu-se; cînd acesta dispăru în ascensor, el îi spuse lui Folmer: „Hai să-l punem la curent pe W.W. Gates."

Gates era un om nefericit. Fizician destul de competent, avea pe deasupra o personalitate fermecătoare și talentul de a administra. Fusese deci sustras cercetărilor lui, pentru a fi numit „șef al cercetării" – de fapt, servea drept intermediar între savanți și militari, și își petrecea cea mai mare parte a timpului completînd formulare în patru exemplare sau potolind nervii cercetătorilor adesea supuși la grea încercare. De fapt, Gates își adora meseria și nu înceta să-și repete că o servește mai bine neexercitînd-o. Dar aceste tentative raționaliste nu erau deloc eficace. Din punct de vedere fizic, Gates era aproape chel și vorbea cu un glas ascuțit și plîngător.

El îl ascultă cu atenție pe Folmer povestindu-i tot ce se întîmplase, și pe Janks confirmînd. În ciuda aerului condiționat, picături de sudoare îi apărură deasupra buzelor.

– Dacă n-aș fi asistat niciodată la conferințe, spuse el în cele din urmă, nu v-aș crede. Știința consideră că viitorul e rezultatul unei succesiuni infinite de posibilități și de probabilități, cu un important factor aleatoriu. Dacă n-ai deformat ce a spus Folmer, acest ritm temporal despre care vorbește pare să indice că ceea ce noi numim hazard urmează de fapt un model prestabilit;

dacă reuşim să izolăm toate posibilităţile şi probabilităţile şi să determinăm ritmul trecut, putem extrapola pornind de la acest model. De fapt, e un fel de apropiere statistică de metafizică, care depăşeşte cunoştinţele noastre actuale. Aş fi preferat să nu-mi vorbiţi despre asta.

– Am o idee, zise Folmer. Ceilalţi doi se întoarseră spre el. „Îl observ de mult pe puşti. Prevede viitorul, de acord, dar asta nu e valabil decît pentru lucrurile importante, nu şi pentru micile amănunte. O dată s-a împiedicat de o treaptă; cu o altă ocazie, unul dintre oameni l-a călcat pe picior."

– Şi ce-i cu asta? spuse Janks.

– Asta înseamnă că poate prevedea evenimente importante şi acţiona în consecinţă – dar nu şi incidente minore. Asta nu poate continua aşa. Mingea e în terenul nostru şi e rîndul nostru să jucăm. Viitorul e închis în mintea acestui copil, nu-i aşa? Iată ce vom face...

Caporalului Alice Dentro îi era teamă. Ştia că trebuie să-şi uite temerile şi să execute ordinele – un ordin e un ordin, nu? Şi ea era în armată, nu-i aşa? La urma urmelor, superiorii ei ştiau desigur ce fac.

Ea ştergea de praf mobilele, aruncînd din cînd în cînd cîte o privire furişă spre scaunul pe care era instalat William Massner, privind fix peretele alb din faţa lui. Alice Dentro avea buzele strînse şi firicele de sudoare îngheţată îi şiroiau pe trup. Se apropia din ce în ce mai mult de băieţel. Ajunsă la doi paşi de el, îşi scoase seringa din buzunar şi îi dădu jos repede învelitoarea de plastic. Cu gesturi rapide şi sigure, ea o ridică spre lumină şi făcu să apară o picătură de lichid transparent în vîrful acului.

Se apropie de băiat aşa încît să-l poată atinge. Îi puse o mînă pe umăr. El nu reacţionă. Cu seringa ridicată, ea şovăi o clipă, apoi înfipse cu repeziciune acul în braţul lui prin pînza cămăşii. Foarte repede, injectă lichidul, înainte ca el să poată scăpa. Făcu apoi cîţiva paşi înapoi, lăsînd să cadă seringa strălucitoare pe covorul gros. Se rezemă cu spatele de uşă. Billy încercă să se ridice, dar căzu din nou. Cîteva clipe mai tîrziu, capul i se lăsă pe umăr şi începu să sforăie.

Ea îşi consultă ceasul şi deschise uşa cu o mînă tremurătoare.

Gates, Janks şi Folmer intrară fără să facă zgomot. Doctorul Badloe îi însoţea, ducînd o mică geantă neagră. Janks îi fău semn lui Alice Dentro, care ieşi repede. Uşa se închise în urma ei.

De îndată ce efectele somniferului se atenuară, i se administrară lui Billy mici doze dintr-un derivat al scopolaminei. Fusese instalat într-un fotoliu; o singură lampă ardea şi lumina cădea pe faţa lui. Aşezat alături de el, doctorul Bedloe îi lua pulsul. Janks, Gates şi Folmer stăteau în spatele lămpii.

– E gata, zise doctorul Bedloe. Unul singr dintre dumneavoastră pune întrebările.

Janks şi Folmer îl priviră pe Gates, care făcu un semn de aprobare. Cu vocea lui slabă şi subţire, el întrebă: „E adevărat că ştii să citeşti viitorul, Billy?"

Micile buze fremătau, apoi Billy răspunse cu un glăscior somnoros: „Da. Nu toate aspectele viitorului. Numai segmentele care mă privesc sau mă interesează. Rămîne o limită de eroare fixă."

– Poţi explica această limită de eroare?

– Da. Un segment al viitorului priveşte realităţile mele cu această organizaţie. Studiul meu despre viitor indică faptul că Folmer, care mă ştia capabil să citesc viitorul, va face în colaborare cu alte persoane interesate o tentativă reuşită de a mă împiedica să păstrez pentru mine ceea ce ştiu.

Cei trei oameni se priviră, stupefiaţi. Cu un glas nesigur, Gates întrebă: „Ştiai deci că vom... face asta?"

– Da.

– De ce n-ai făcut nimic ca să ne împiedici?

– Acţionînd astfel aş fi modificat viitorul, răspunse vocea somnoroasă.

– Eşti o mutaţie provocată de radiaţiile nucleare?

– Nu.

– Atunci ce eşti?

– Un produs al evoluţiei. Au existat precedente în istorie. De exemplu omul care a inventat arcul şi săgeata. Era necesar omenirii, căci altfel ea nu ar fi supravieţuit. Era mai capabil decît contemporanii săi.

Vocea maşinală se întrerupse.

– Trebuie să înţelegem că existenţa ta este necesară pentru supravieţuirea omenirii? îl

întrebă Gates.

– Da. Factorul care-i lipseşte spiritului omenesc este capacitatea de a prevedea viitorul. Aceasta cere o minte mai lucidă decît cea a omului actual. Folosirea energiei atomice face ca această cunoaştere a viitorului să fie necesară supravieţuirii. Astfel, evoluţia a dat omenirii o nouă specie de om, capabil să prevadă rezultatele propriilor sale acte.

– Vom fi atacaţi?

– Desigur. Şi veţi contraataca în mai multe rînduri. Credeţi că datorită acestei maşinaţii veţi putea ataca primii, dar nu se va întîmpla aşa căci armata va refuza să creadă că pot prevedea viitorul.

– Cînd vom fi atacaţi? insistă Gates.

– Peste nu mai puţin de patruzeci şi nu mai mult de cincizeci şi două de zile, socotind de astăzi. Variabile minore, a căror estimare e imposibilă, explică această importanţă marjă de eroare.

– Cine va fi învingătorul?

– Învingătorul? Nu va exista victorie. Acesta e punctul esenţial. În trecut, războaiele între oraşestate au încetat pentru că aceste oraşe deveniseră nişte unităţi sociale prea mici într-o lume care se îngusta. Astăzi şi ţările noastre sînt unităţi sociale prea mici. Acest război va pune punctul final războaielor între ţări, după cum va suprima şi toate barierele economice, religioase şi lingvistice.

– Care va fi populaţia pămîntului cînd acest război se va încheia?

– Între cincizeci şi o sută cincizeci de milioane. Şi ea va scădea cu încă cincizeci la sută din cauza bolilor, înainte de a creşte din nou.

Tăcerea se aşternu iar în încăperea întunecoasă. Băiatul rămase nemişcat, ca şi cînd ar fi aşteptat întrebarea următoare. Badloe nu-l mai ţinea de încheietură şi îşi îngropase faţa în palme.

– Nu înţeleg, spuse Gates încet. Rezultă din ce ai spus că tipul tău de individ a apărut pe lume ca un răspuns al evoluţiei în faţa pericolului atomic. Dar dacă acest război are într-adevăr loc, în ce sens ai salvat tu omenirea?

– Actualmente influenţa mea este absolut nulă, răpsunse Billy. Dar cînd războiul se va fi terminat, voi fi gata. Voi supravieţui, căci voi putea prevedea precauţiile pe care va trebui să le iau. Apoi, capacitatea de a prezice viitorul va împiedica omenirea să cadă într-o repetare a militarismului şi a fricii. Nu joc nici un rol în acest conflict.

– Dar ai ameliorat tehnicile noastre, protestă Gates.

– Am ameliorat capacitatea voastră de a distruge, rectifică Billy. Dacă aş spori-o şi mai mult, aţi avea puterea să faceţi pămîntul complet de nelocuit.

– Sarcina ta e deci terminată?

– Evident. Drogul pe care mi l-aţi administrat va avea drept efect diminuarea capacităţilor mele mintale. Nu mă vor mai ţine aici. Dar facultăţile mele vor reveni la timp pentru a-mi permite să supravieţuiesc.

Vocea lui Gates deveni un murmur: „Există alţi oameni asemenea ţie?"

– Cred că sînt vreo douăzeci actualmente. Cei mai mulţi dintre ei au reuşit fără îndoială să-şi ascundă capacităţile. Cel mai în vîrstă dintre ei nu poate avea mai mult de nouă ani. Sînt răspîndiţi dintr-un capăt în celălalt al pămîntului. Toţi au serioase şanse de supravieţuire. Peste treizeci de ani vom fi peste o mie.

Gates îşi ridică privirea spre Janks; îi văzu teama şi întrebarea mută pe care o punea. Folmer avea exact aceeaşi privire. Cu o voce în care răzbăteau accente de nebunie, Gates puse întrebarea: „Care este viitorul celor care se află în această cameră? Vom supravieţui?"

– N-am explorat probabilităţile referitoare la acest subiect. Ştiam încă de la New York că e necesar ca Folmer să supravieţuiască pînă cînd mă aduce aici şi vă vorbeşte despre facultăţile mele. Dar asta poate fi calculat.

– Acum?

– Daţi-mi treizeci de secunde.

Din nou în încăpere se aşternu liniştea. Badloe îşi ridicase faţa, cu ochii măriţi de teamă. Janks se muta nervos de pe un picior pe altul. Încremenit, Folmer abia îndrăznea să respire. Gates îşi frîngea mîinile. Secundele se scurseră una cîte una; cei patru oameni aşteptau verdictul.

Billy Massner îşi umezi buzele: „Peste trei luni, nici unul dintre voi nu va mai fi în viaţă." Vorbise pe un ton calm şi indiferent. Badloe scoase un mormăit.

– E nebun! rînji Janks.

Ar fi vrut să-i dea crezare lui Janks. Dar erau obligaţi să creadă ce spunea Billy.

– Şi... cum o să murim? murmură Gates.

Privi figura copilărească a băieţelului. Încet, impasibilitatea lui dispăru şi ochii cenuşii se deschiseră. Dar nu mai era privirea moartă şi fără vîrstă cu care erau obişnuiţi. Erau ochii tematori de copil. Şi feţişoara lui, foarte palidă, exprima teama şi nehotărîrea.

Vocea lui îşi pierduse calmul imperturbabil:

– Cine sînteţi?, întrebă băieţelul gata să izbucnească în plîns. Ce vreţi cu mine? De ce-mi faceţi asta? Vreau acasă!

În încăperea întunecoasă, patru bărbaţi tăcuţi priveau un copil care plîngea.

Traducere de Sorin şi Olimpia BARBUL

Florin MUNTEANU

De la simplu la complex

Stabilitatea dinamică a unui sistem este condiționată de existența unei bucle de feedback, a unei conexiuni inverse. Prin această legătură între ieșire și intrare, sistemul își poate modifica pentru un timp (sau definitiv) structura, adaptîndu-se scopului pentru care a fost generat. Un exemplu simplu îl constituie sistemul de compresie dinamică utilizat în reglarea automată a nivelului semnalului de înregistrare în raport cu nivelul sursei sonore. Această funcție de reglare, specfică majorității casetofoanelor moderne, este concretizată într-o serie de componente electronice pasive și active, deci în însăși structura casetofonului. Plasat într-un mediu sonor ce fluctuează ca intensitate, un asemenea sistem de înregistrare își îndeplinește funcția pentru care a fost creat, asigurînd „stabilitatea înregistrării". Deci, **conexiunea inversă** (feedback-ul), permite corecții ce se pot executa doar în raport cu un referențial dar și al unei proceduri de reglare și este cuprinsă în structura substanțial – radiantă a sistemului pe care -l deservește. Atît referențialul cît și procedura sînt stabilite prin proiectare, în raport cu scopul urmărit. Deci orice sistem cu feedback răspunde unui scop, conținut implicit în structura sistemului fizic construit.

Stabilitatea formelor vii, atît animale cît și vegetale, în contextul în care sînt realizate constructiv din miliarde de celule ce trebuie să se intercoreleze pentru a asigura funcționalitatea întregului, sugerează necesitatea unor bucle de reglare și existența unui model (referențial). Oare de ce avem cinci degete la mînă (4 + 1)? Dacă ar fi importantă cifra aceasta, în sensul unor proprietăți speciale dobîndite o dată cu această cifră, dacă nu ar exista o buclă de reglare adecvată, atunci sub acțiunea variației atîtor factori de mediu, ar trebui să avem fiecare numărul lui propriu și întîmplător de degete. Poate în acest sens ar fi interesant să analizăm rolul feedback-ului în stabilitatea și evoluția sistemelor naturale:

Cum și de ce se străduiește natura să stabilizeze o anumită formă?

De obicei, sîntem tentați să utilizăm conceptul de feedback în cursurile de automatizări și realizare a unor aparate în industrie și mai puțin în investigarea naturii. Atunci cînd se utilizează în biologie, feedback-ul este o extindere mecanică (de cele mai multe ori) a unor experiențe efectuate în inginerie, în construcții de artefacte (aparate construite de om). Pentru a încerca să ne lărgim orizontul acestei noțiuni fundamentale vă voi prezenta o generalizare cunoscută în literatura ce tratează haosul și fractalii, ca fiind: The Feedback Machine (mașina cu feedback).

Structural, o asemenea „mașină" este alcătuită din trei unități de memorie (UI – unitate de intrare, UE – unitate de ieșire., UC – unitate de control) și o unitate de procesare (UP), toate conexate între ele corespunzător desenului din figura 1a. Întregul sistem este pus în funcțiune de un ceas ce asigură un „tact" de sincronizare a acțiunilor ce se vor desfășura în fiecare compartiment al mașinii. Pe linia de feedback poate „circula" o cifră, o imagine sau un semnal electric.

O primă aplicație a unei asemenea „minuni" a fost deja utilizată de unii dintre dumneavoastră în studiul scenariului de tranziție la haos al lui Feigenbaum. (figura 1. b) Ciclul de inițializare al mașinii constă din trei pași:

– încărcarea în UI a lui X_0:
– încărcarea în UC a lui k:
– transferul conținutului lui UC în UP:
iar un ciclu de lucru presupune:
– transferul conținutului lui UI și încărcarea lui în UP:
– procesarea corespunzător relației date $f(x_1x_0)$
– transferul și încărcarea în UE a rezultatului:
– transferul pe linia de feedback a rezultatului de la UE și încărcarea lui în UI. Rularea unui ciclu este echivalent cu o iterare. Evoluția unei asemenea „mașini" devine în numeroase cazuri greu de estimat. Și aceasta nu numai pentru o relație de tipul celei prezentate în numerele trecute. Un nou exemplu în acest sens îl constituie algoritmul lui L. Collatz ce folosește numai numerele întregi, și care spune:

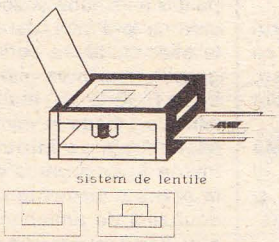

– alegeți un număr pozitiv și întreg oarecare: A
– dacă A este 1 atunci STOP
– dacă A este par el se înlocuiește cu A/2;
– dacă A este impar se înlocuiește cu 3*A + 1;

Deși nu s-a demonstrat în sens matematic, se poate afirma că, indiferent de valoarea aleasă pentru A, după un număr definit de pași, se atinge valoarea 1 și ciclul se întrerupe. Interesant că lungimea ciclului n, nu depinde de valoarea inițială A. De exemplu, pornind cu A=3 se obține șirul: 3, 10, 5, 16, 8, 4, 2,1 STOP. Dar dacă începeți cu 27 sau cu 49? Algoritmul „filtrează" anumite valori din mulțimea numerelor Naturale, ce asigură o durată „de viață" mai mare a ciclului și o dinamică ridicată. Oare ce procese fizice ar putea fi modelate cu un asemenea algoritm? După ce regulă (dacă există una) se evidențiază acele valori inițiale pentru A, la care n să fie mai mare decît o valoare dată? Care este cel mai lung ciclu și pentru ce valoare a lui A? Ce se întîmplă dacă se folosesc și numere întregi negative? Întrebări aparent simple dar care nu și-au găsit încă răspunsul, deși ne considerăm „mari" în ale matematicii.

Din nou o parabolă cu o parabolă: să nu ai încredere în calculator! (oare în ce putem avea noi, în acest univers, încredere deplină?). Să introducem în procesor (UP) relația: $y=x^2+c$; în UI pe $x_0=0,5$ și în UC pe c (parametrul de control) ca fiind egal cu 2. Pornind „mașina de feedback" vom obține un șir de valori neîntregi, pentru a căror descriere exactă este necesar un număr dublu de zecimale față de iterația anterioară.

Deci:

x	x^2+c
0.5	-1.75
-1.75	1.0625
1.0625	-0.87109375

Se observă că utilizarea calculatorului ce lucrează cu un număr finit de zecimale exacte nu permite efectuarea banalei operații de mai sus decît cu aproximație. Dacă în majoritatea situațiilor această

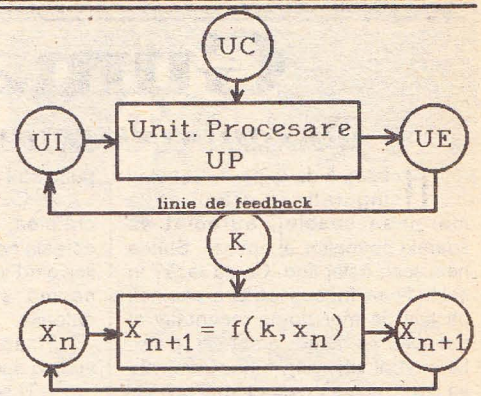

observație, cunoscută de altfel, nu contează, în cazul studiului stabilității sistemelor, a haosului determinist, devine problema centrală. Să reluăm scenariul clasic de tranziție la haos, tip Feigenbaum și să scriem aceeași expresie matematică în două moduri diferite, dar echivalente. O evaluare numerică ne va oferi surprize. Concret pentru k=3 și x_0=0.0397, obținem:

forma de scriere numărul iterației	$x_n+k*Xn(1-Xn)$	$(1+k)*Xn - K*Xn2$
0	0.0397	0.0397
1	0.15407173	0.15407173
30	0.3742092321	0.3741338572
45	1.219763115	0.0497855318

Și să mai ai încredere în calculator! Dacă rezultatul este așa de diferit, doar în funcție de scrierea formulei, de o anumită grupare a termenilor, atunci cum să sfătuiești pe cineva să utilizeze în orice împrejurare calculatorul. Și dacă mai ținem cont că rularea aceluiași algoritm, pe calculatoare diferite, conduce la un rezultat asemănător, atunci ar fi necesar să precizăm de fiecare dată, lîngă rezultatul obținut prin procese recursive, atît numărul de pași, cît și tipul calculatorului utilizat. Dar mai important este să putem analiza implicațiile și utilizările sugerate de acest mod de „structurare a erorilor". Ce este mai important atunci, tipul relației utilizate, modul ei de scriere sau modul în care se „cumulează" erorile prin procese de trunchere, specifice operării cu precizii finite. Rămîne să mai analizăm.

O altă utilizare a principiului mașinii cu feedback, în care iteratele sînt imagini, este cunoscută sub denumirea de: Multiple Reduction Copy Machine, un Xerox mai special, în care UP este formată dintr-o structură de lentile capabile să asigure obținerea pe aceeași foaie de hîrtie a unui număr de copii, micșorate și așezate după dorință. Copia 1 este procesată pe același xerox, deci cu aceeași structură a UP, realizîndu-se copia 2. Procesul se repetă și conduce la obținerea unui șir de copii C1, C2, C3...,Cn. Dacă am avea o singură lentilă, imaginea de pe copia 1 s-ar micșora treptat ajungînd la limită un punct. Acest xerox special însă, conduce la o structură ce se conturează pe măsură ce numărul copiilor crește, fiecare punct conținînd întreaga informație inițială. Imaginea pe care o analizăm (copia n) este alcătuită dintr-un „atom" unic, prima imagine.

Vă las să admirați cît de complexe lucruri se pot obține prin repetiție, prin metode simple.

1. Peitgen, Jurgens, Saupe Chaos and Fractals, New Frontieres of Science Ed. Springer - Verlag 1992

Guma de şters

(dorinţă şi răspuns în succesiune aleatorie)

Îl observă de departe, zîmbind singuratic în colbul de la marginea şoselei, aureolat de soarele cotropitor al amiezii. Stătea nemişcat, aşteptînd. Ce să facă? În solitudinea înăbuşitoare a cabinei, plictisit de monologul ostentativ al radioului se hotărî: ambreiaj, punctul mort al vitezelor, frînă. Camionul se opri cu un efort de animal obosit.

– Hei, puştiule, strigă şoferul deschizînd uşa, nu vrei să te iau?

Acelaşi zîmbet binevoitor şi o uşoară înclinare a capului.

– Atunci urcă. Trage tare de uşă, se închide greu. Aşa... Cum o duci băiete?

Tînărul îşi umbri pe jumătate zîmbetul. Buzele îi schiţau doar, într-o arcuire molcomă.

Şoferul pufăi din ţigara uitată în colţul gurii.

– Deci şi tu... Ca toată lumea. N-am întîlnit unul care să se laude că-i merge bine.

A-ntîia.

– Şi bat de-atîta timp drumurile astea.

A doua.

– De aproape zece ani.

A treia.

– În toţi anii ăştia nu l-am întîlnit nici măcar pe Carlos fericit.

A patra.

– Carlos sînt eu.

Rîse de propria glumă: cam tristă, dar reuşită, îşi zise. Privi spre tînăr: surîsul cunoscut. „De, apreciază umorul de calitate."

– Rîdem, rîdem, spuse în continuare, dar nu e întotdeauna de rîs. La dracu', vezi că-i adevărat? Acum şi-a găsit să dea rateuri. Nu putea să aştepte pînă la Halicarnas?

Asculta atent sunetele tehnice ale motorului.

– A îmbătrînit. Scîrţîie pe la încheieturi, are toane te miri cînd. Ca nevastă-mea.

Hohoti scurt.

– Sper că nu eşti căsătorit.

Tînărul negă pe tăcute.

– Foarte bine, puişor. Amînă tărăşenia cît poţi. Ascultă la bătrînu' că ştie. Nici nu-ţi dai seama cum vin chestiile peste tine. Odată te vezi îngropat: trebuie să cumperi dormitorul, mobila de bucătărie, maşina de spălat, frigiderul, îţi mai toarnă primul prunc, alte distracţii, cu scutecele, alţi bani, afurisiţii... Ascultă-mă pe mine...

Stinse cu îndîrjire ţigara fumată pe jumătate. Se agăţă de volan cum te prinzi de rădăcina ce-ţi opreşte căderea în prăpastie. Ochii îi sticleau nemişcaţi. Privea doar înainte.

– Coada măsii de viaţă, te aruncă în sus şi uită să te prindă. Dragule, ştii cum aş vrea să uit?

Se întoarse spre tînăr. Un iris albastru, acoperit de zbaterea fugară a pleoapei stîngi. Stătea în aşteptare, ascultînd de parcă ar fi putut să-l ajute.

– Cu furie! Să uit de soacră-mea, de gura ei nespălată, de acreala neveste-mi, de ţipetele copiilor cînd vreau să adorm, de banca ce mă somează să-mi plătesc datoriile.

Tînărul zîmbea, ca şi cum ar fi vrut să spună: „Doar atît?"

– Ţi se pare amuzant că tînjesc după un burete din ăsta, cum îi zice... m...magie, care să-mi şteargă din memorie tot ce nu-mi convine?

Îşi scoase o nouă ţigară şi începu să caute după brichetă: prin bord, în locaşurile dintre scaune apoi prin buzunare.

– Unde naiba mi-am pus ăsta... bricheta?

Şi-o luase cu el? Tînărul surîdea în continuare. Sau avea chibrite? Zîmbetul i se lărgise, oferind privirii încă un dinte, din şirag, şi încă unul.

– Nu înţeleg, ce e de rîs. Mă crezi tîmpit? Sau numai sclerozat, îţi zici: „Uite, ăsta în curînd va uita şi cînd s-a născut" Mi-a ajuns. Călătoria ta se termină aici.

Frînă, motorul încetinindu-şi rotaţiile, înecîndu-se, uimire, ambreiaj, punctul mort al vitezelor, frînă. Uitase.. chiar şi asta? Îşi întoarse privirile spre dreapta. Surîsul dezvelea acelaşi număr de dinţi.

– Întinde-o. Acum!

Nu-l deranja atît de mult acel zîmbet inegalabil, un zîmbet cum nu mai văzuse vreodată. Cît ochii parcă plini de voioşie, mulţumiţi. Biciuite de furie şi, mai ales de prezenţa indolentului autostopist, toate frecuşurile vieţii zilnice i se spulberau din memorie, părăsind volutele creierului, dispărînd în neant de parcă n-ar fi existat. O dată cu ele şi isteria bruscă ce îl apucase. Se linştea, iar această constatare îi producea o stare de spirit rău prevestitoare. De ce se enervase? Pentru ce striga? Îi scăpa motivul, punctul de plecare al scenei. Nelinştea deveni frică. Căutînd să-ţi amintească ceva, orice, realiză uimit că tînărul de lîngă el, într-un mod ciudat, îi spală memoria. Vocea îi articulă cu o încetineală îngrozitoare:

– Jos!

Nu se calmă nici cînd autostopistul coborî, închizînd uşor uşa. Cum putea, cînd tocmai fusese privat de o bună parte din amintirile ultimilor ani, cu părţile lor rele, dar şi bune, de bucurii mărunte, de tandreţea unor clipe, de speranţele ce-l animaseră... De ce îl luase pe acest... tocmai pe el, să i se întîmple tocmai lui, ca un coşmar de care vrei să scapi, să-l neantizezi, iar singura soluţie, cuvintele, cumplit de simple, pe care n-ar fi trebuit să le spună, căci tînărul le lua drept dorinţă arzătoare, şi regretă cumplit atît cît îi permitea memoria, aducerea aminte a actului şi consecinţa lui, cu toate acestea, o spuse, nefericitul:

– Să uit... tot.

Şi începu să uite galopant, lucrurile importante, esenţiale, nu doar amănuntele, ca înainte. Nu putea să pornească maşina căci uitase cum intră într-antîia, uitase unde trebuie să ajungă, uitase unde este, ce este, ce-a făcut şi ce-ar fi vrut să facă. În final uită lucrul cel mai important: de ce trăieşte. Nu că l-ar fi ştiut înainte, sau l-ar fi descoperit. Dar crezînd că ştiuse şi uitase, pentru el motivaţia vieţii dispăruse. Atunci muri.

Inevitabil, în acel moment, uită pentru totdeauna şi acele lucruri pe care nu le-a ştiut, dar ar fi putut să le ştie: mulţimea sorilor ce ard în galaxie, mulţimea planetelor ce se învîrt în jurul lor, mulţimea oamenilor ce trăiesc în mintea tînărului, sechestraţi, ca într-o lume ce se învîrte în jurul unuia din sori. Sau mişcarea browniană, sau cei douăzeci de aminoacizi esenţiali, sau enzima ce împarte ADN-ul fiecărei celule, sau...

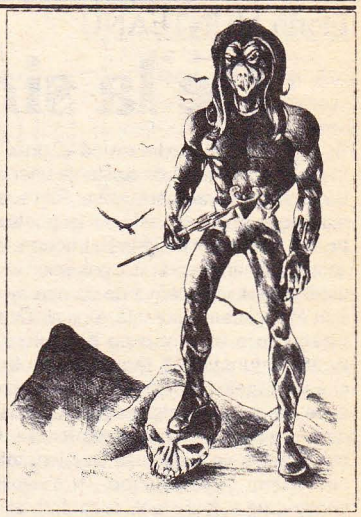

Tînărul se îndepărtă la cîţiva metri de camion şi se opri. Zîmbea către unul din capetele şoselei ce străbătea deşertul. După cinci ore, motorul camionului, în relanti, se opri din lipsă de benzină. După alte trei ore soarele apuse. După alte opt ore, un alt camion, străbătînd aerul răcoros al dimineţii, se apropie de tînărul zîmbitor. Opri, iar şoferul, care tocmai deschise uşa, îl întrebă binevoitor:

– Hei, puştiule, nu vrei să te iau?

Darius LUCA

DRUM CATRE INFINIT

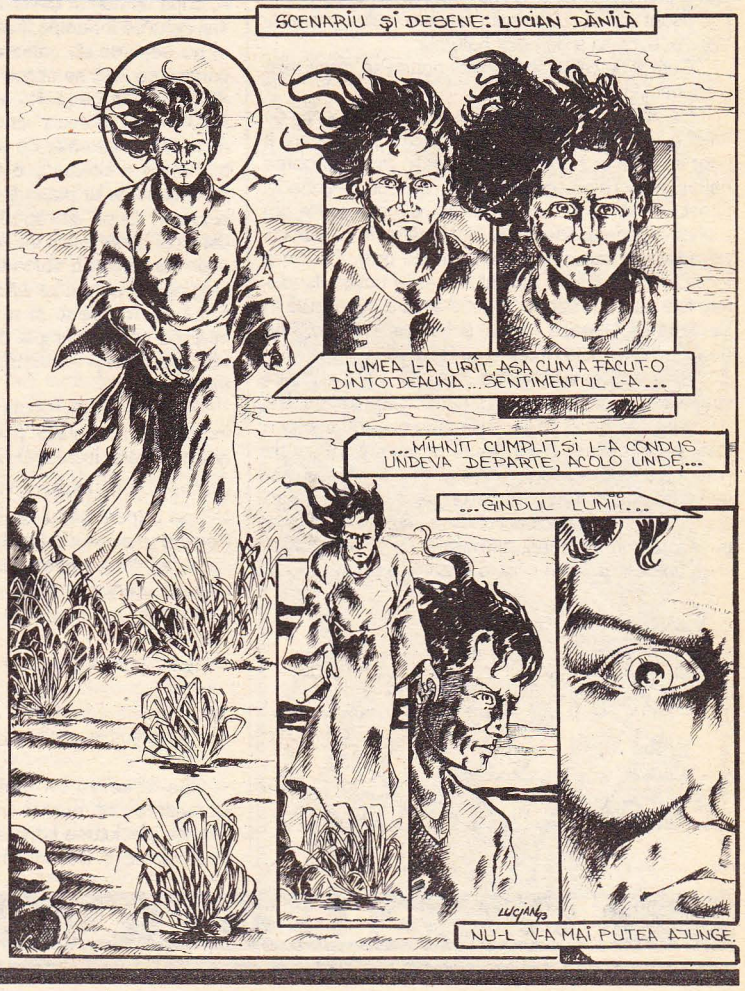
SCENARIU ŞI DESENE: LUCIAN DĂNILĂ
LUMEA L-A URÎT, AŞA CUM A FĂCUT-O DINTOTDEAUNA... SENTIMENTUL L-A...
...MÎHNÎT CUMPLIT, ŞI L-A CONDUS UNDEVA DEPARTE, ACOLO UNDE,...
...GÎNDUL LUMII...
LUCIAN 93
NU-L V-A MAI PUTEA AJUNGE.

Moartea, un joc?

– Alf, e multă dezordine aici! Ce se întîmplă?

– Un dans sălbatic, fără noimă, Bet!

– Atunci nu e dans!

– Ce poate fi?

– Un joc de societate, Bet... **Jocul cu moartea!** Poate pentru ei nu este absurd! Pur şi simplu se distrează! Un joc distractiv!

– Vrei să spui: distructiv! Nici o urmă de energie organică! Cîmpul e un pachet de energii reziduale nocive! Vom căuta pretutindeni! Trebuie să descoperim în noianul de radiaţii aura unei fiinţe...

– Te înşeli, Bet! Dacă la o partidă de kibo aş înnebuni brusc lansînd în zona ta un proiectil dispersiv s-ar crea un fenomen identic, nu crezi?

– Brr! Contaminare funebră! Ai imaginaţie, nu glumă! Eu, unul mă simt bine aşa cum sînt. Fie cît mai departe timpul cînd Bet va deveni o fericită pată de culoare pe cîmpurile proteice din sistemul Riga Comodus al Sorilor Albaştri! Aici am întîlnit o stea galbenă, Zeul căruia se închină aceşti noduli organici hipoenergetici, fiinţe înzestrate de Creatorul lor cu frumuseţe şi inteligenţă... Unde este instinctul de conservare şi înţelepciunea? Violenţa e caracteristica speciilor primitive... Alf, poate ai dreptate! Totul nu e decît JOC! Oricît de imposibil ar părea!

– Nu încerca să mistifici! E trist şi inutil! Am învăţat la şcoală despre sursele organice ale violenţei şi auto-distrugerii în interiorul unor specii... Staţia de conservare a formelor primordiale e plină de exemple... Statistica e zeul inventarelor... Din cîte ştim, o mişcare haotică de spectre inhibă pînă la anulare definitivă armonia; ne aflăm pe un culoar în trecutul primar al speciilor hipoenergetice, asta-i tot!

– Ne întoarcem la Staţie şi căutăm răspunsul într-unul din culoarele abisale, asta vrei să spui?

– Exact, Bet! Cine călătoreşte evoluează, nu?

– Alf, fiinţele pe care le-am descoperit se caracterizează printr-o aură de contur cu exces de radiaţie în zona superioară a spectrului: să-l caracterizăm ca un transplant nefericit de violenţă? Oricum, energia distructivă provine din altă sursă! Jocul exclude moartea! Şi totuşi... Cine dacă nu noi, călătorii veghetori să fi avut norocul să fi întîlnit aceste energii muritoare? Universul atemporal din care descindem nu e singura formă de organizare a energiilor inteligente, e ştiut! Vom fi întîlnit fiinţe mult mai tinere decît noi pe scara Universală a Energiei organizate în structuri inteligente; ce se întîmplă în zonă e o treaptă intermediară a genezei lor: încep printr-o cădere, ca să recompună ulterior alt spectru energetic indestructibil.

– Nu degeaba ţi se spunea în şcoală, Fabricanul de utopii, Bet! E o imposibilitate! Conform teoriei verificate tot ce mişcă pretutindeni, posedă în sine simburele originar!

– După teoriile noastre, Alf! Ale noastre! Deviza mea o ştii: crede şi altceva! Verifică! În orice caz, aici sîntem la suprafaţa lucrurilor, trebuie să recunoşti! Vom vedea! Pînă una alta le facem o surpriză! Ne întoarcem în punctul de plecare şi de acolo o pornim în viitor pe un culoar minor, să zicem sub un unghi practic nul! Nici n-au să observe! De acord?

– Dacă vor să facă uz de Regulament ne vor prinde şi vom fi exilaţi!

– Singurătatea călătorului e o condiţie existenţială...

– Ai înţeles greşit, prietene! N-au decît să orbecăie după noi, dacă le convine! Trebuie să înţelegem ce se întîmplă aici!

Porniră pe culoarul abisal şi în mod ciudat între aceleaşi coordonate descoperiră în locul frumoaselor modele energetice întîlnite, o sursă de anihilare totală; descoperiră ici şi colo mici moduli a căror exprimare spectografică era de o urîţenie absolută!

– Alf nu mai înţeleg nimic! înainte de a ne fi întors erau ÎNCĂ, aici!

Coşmarul nu are vacanţe! Să-i plîngem, Alf! E prea tîrziu pentru viaţă şi noi am sosit mult prea tîrziu!

– Poate prea devreme, Bet! Cine ştie... Timpul înghite urmele... Rămîne să descifrăm legenda unei amprente magnetice... Vom vedea...

– Să întîrziem despărţirea noastră de acest gol cutremurător, Alf! În acest pustiu mort plînsul rătăceşte în căutarea morţii... Dacă moartea e un JOC atunci ce înseamnă cu adevărat VIAŢA? Alf şi Bet! Vieţile lor, Vieţile noastre? Ca la un priveghi îşi amintiră convoiul prelung de aure pe care le-au însoţit pînă la capătul unui segment marcat de o prăbuşire energo totală.

Primiră din adîncul intergalactic unda de reperare...

Conştienţi de riscul asumat schimbară unghiul de înscriere în culoarul abisal...

Claudia ANDRONESCU

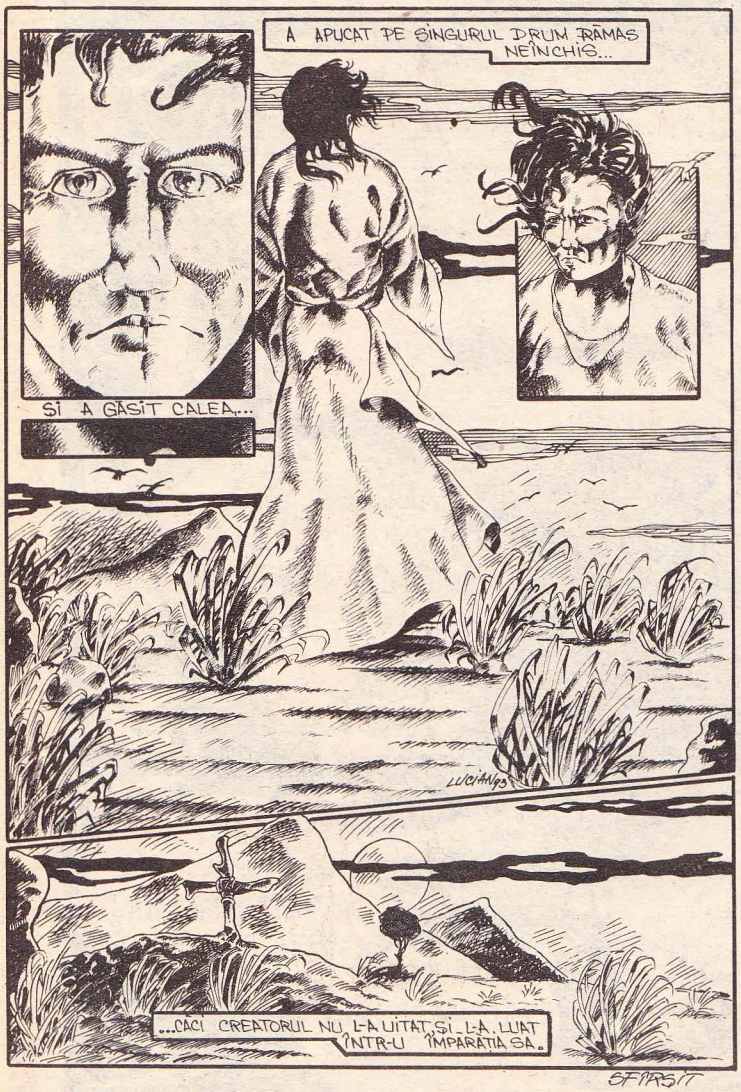
A APUCAT PE SINGURUL DRUM RĂMAS NEÎNCHIS...
ŞI A GĂSIT CALEA...
...CĂCI CREATORUL NU L-A UITAT, ŞI L-A LUAT ÎNTR-U ÎMPĂRĂŢIA SA.
SFÎRŞIT

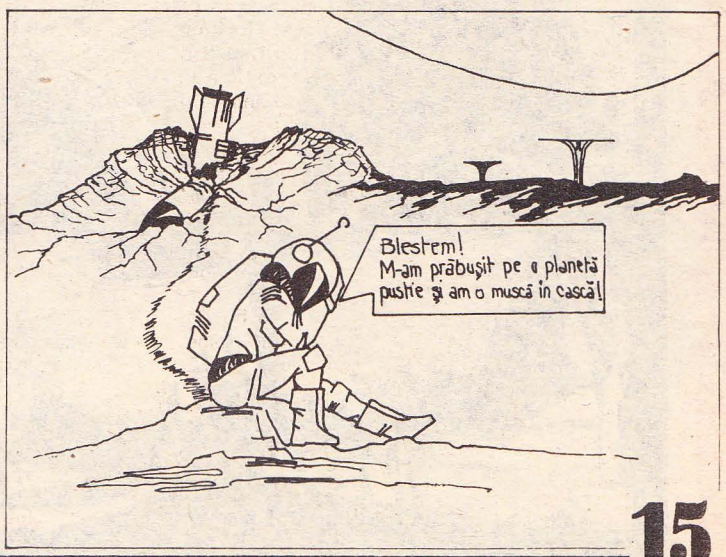

MUTANT (3)

Scenariul şi desene Constantin JURCUŢ

BINE AI VENIT PE ALANTIA, PĂMÎNTEANULE!
?!?
VINO SĂ-ŢI PREZINT PLANETA NOASTRĂ.
...!?!...
...!?!...ĂĂĂ... ...IARTĂ-MĂ DAR SÎNT COPLEŞIT. ÎMI VORBEŞTI LIMBA, ŞTII DE UNDE VIN... ...CUM?... DE UNDE?...
EI BINE, ŞTIM DESPRE PLANETA TA MAI MULT DECÎT POŢI CHIAR BĂNUI.
V-AM URMĂRIT EVOLUŢIA DE MULT TIMP, DINAFARĂ.

– va urma –